

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การศึกษาเรื่อง “ลักษณะการปฏิบัติและปัญหาอุปสรรคของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติงานร่วมกับสหวิชาชีพตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 กรณีศึกษาผู้ปฏิบัติงานของบ้านพักเด็กและครอบครัวทั่วประเทศ” จากการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามของผู้ปฏิบัติงานของบ้านพักเด็กและครอบครัวทั่วประเทศ จำนวน 90 คน

การเสนอผลการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้แบ่งการนำเสนอออกเป็น 6 ส่วน โดยนำเสนอในรูปแบบการพรรณนาประกอบตารางสรุป พร้อมทั้งอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ปฏิบัติงานของบ้านพักเด็กและครอบครัว

ส่วนที่ 2 การปฏิบัติงานตามบทบาทของเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก

ส่วนที่ 3 ปัญหาและอุปสรรคของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก

ส่วนที่ 4 ทักษะของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก

ส่วนที่ 5 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปร

ส่วนที่ 6 การอภิปรายผล

สำหรับรายละเอียดของผลการศึกษาที่ได้แต่ละส่วน ปรากฏดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาครั้งนี้เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ในการคุ้มครองเด็กตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ในการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ กรณีศึกษาผู้ปฏิบัติงานของบ้านพักเด็กและครอบครัวทั่วประเทศ โดยข้อมูลทั่วไป ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส ตำแหน่ง โรคประจำตัว ประสบการณ์ในการทำงานกับเด็ก ประสบการณ์ในการทำงานสหวิชาชีพ และการเข้าอบรมสัมมนาความรู้ด้านการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ ผลการศึกษาปรากฏผลดังนี้

1.1 เพศ อายุ สถานภาพสมรส

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาส่วนใหญ่ ร้อยละ 71.1 เป็นเพศหญิง และร้อยละ 28.9 เป็นเพศชาย สำหรับอายุของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาปรากฏว่า ร้อยละ 35.6 อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 26-30 ปี

มากที่สุด รองลงมาร้อยละ 21.1 อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 36 – 40 ปี ร้อยละ 14.4 อยู่ในช่วงระหว่าง 31 – 35 ปี ร้อยละ 12.2 อายุ 46 ปีขึ้นไป ร้อยละ 8.9 อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 41-45 ปีและในช่วงอายุระหว่าง 21-25 ปี มีจำนวนน้อยที่สุดคือ ร้อยละ 7.8 ด้านระดับการศึกษาปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาร้อยละ 77.8 มีการศึกษาระดับปริญญาตรี และร้อยละ 22.2 มีการศึกษาระดับปริญญาโท(ตารางที่ 4.1)

ตารางที่ 4.1

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ
อายุ และระดับการศึกษา

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (N = 90)	ร้อยละ
เพศ		
หญิง	64	71.1
ชาย	26	28.9
อายุ		
21 – 25 ปี	7	7.8
26 – 30 ปี	32	35.6
31 – 35 ปี	13	14.4
36 – 40 ปี	19	21.1
41 – 45 ปี	8	8.9
46 ปีขึ้นไป	11	12.2
ระดับการศึกษา		
ปริญญาตรี	70	77.8
ปริญญาโท	20	22.2

1.2 สถานภาพสมรส ตำแหน่ง โรคประจำตัว

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาส่วนใหญ่ ร้อยละ 66.6 มีสถานภาพโสด รองลงมาร้อยละ 28.9 มีสถานภาพสมรสแล้ว ร้อยละ 3.3 มีสถานภาพหย่า/หม้าย และน้อยที่สุดร้อยละ 1.1 มีสถานภาพแยกกันอยู่ ด้านตำแหน่ง พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาส่วนใหญ่ ร้อยละ 38.9 เป็นนักสังคมสงเคราะห์ รองลงมาร้อยละ 21.1 เป็นนักจิตวิทยา ร้อยละ 16.7 เป็นหัวหน้าบ้านพักเด็กและ

ครอบครัว ร้อยละ 13.3 เป็นพนักงานคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก ร้อยละ 8.9 เป็นนักพัฒนาสังคม น้อยที่สุด ร้อยละ 1.1 ดำรงตำแหน่งอื่น ๆ ด้านโรคประจำตัว กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาส่วนใหญ่ ร้อยละ 93.3 ไม่มีโรคประจำตัว และสุดท้าย ร้อยละ 6.7 มีโรคประจำตัว

ตารางที่ 4.2

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสถานภาพสมรส

ตำแหน่ง และโรคประจำตัว

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (N = 90)	ร้อยละ
สถานภาพสมรส		
โสด	60	66.7
สมรส	26	28.9
หย่า/หม้าย	3	3.3
แยกกันอยู่	1	1.1
ตำแหน่ง		
หัวหน้าบ้านพักเด็กและครอบครัว	15	16.7
นักสังคมสงเคราะห์	35	38.9
นักจิตวิทยา	19	21.1
พนักงานคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก	12	13.3
นักพัฒนาสังคม	8	8.9
ตำแหน่งอื่นๆ	1	1.1
มีโรคประจำตัว		
ไม่มี	84	93.3
มี	6	6.7

1.3 ประสบการณ์ในการทำงานด้านเด็ก ประสบการณ์ในการทำงานสหวิชาชีพ และการเข้าอบรมสัมมนาความรู้ด้านการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ

ด้านประสบการณ์ในการทำงานด้านเด็ก กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 43.3 มีประสบการณ์ระหว่าง 4-6 ปี รองลงมา ร้อยละ 18.9 มีประสบการณ์ระหว่าง 1-3 ปี ร้อยละ 17.8

มีประสบการณ์ระหว่าง 7-9 ปี ร้อยละ 10.0 มีประสบการณ์ระหว่าง 10-15 ปี ร้อยละ 8.9 มีประสบการณ์ระหว่าง 16-20 ปี และสุดท้าย ร้อยละ 1.1 มีประสบการณ์ 26 ปีขึ้นไป

ด้านประสบการณ์ในการทำงานสหวิชาชีพ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 50.0 มีประสบการณ์ระหว่าง 4-6 ปี รองลงมา ร้อยละ 30.0 มีประสบการณ์ระหว่าง 1-3 ปี ร้อยละ 12.2 มีประสบการณ์ระหว่าง 7-9 ปี ร้อยละ 5.6 มีประสบการณ์ระหว่าง 10-15 ปี และสุดท้าย ร้อยละ 2.2 มีประสบการณ์ 16 ปีขึ้นไป

ด้านการเข้ารับการอบรมสัมมนาความรู้ด้านการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 92.2 เคยเข้ารับการอบรมสัมมนา และสุดท้าย ร้อยละ 7.8 ไม่เคยเข้ารับการอบรมสัมมนา (ตารางที่ 4.3)

ตารางที่ 4.3

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามประสบการณ์
ในการทำงานด้านเด็กประสบการณ์ในการทำงาน
สหวิชาชีพและการเข้าอบรมสัมมนาความรู้
ด้านการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (N = 90)	ร้อยละ
ประสบการณ์ในการทำงานด้านเด็ก		
1 – 3 ปี	17	18.9
4 – 6 ปี	39	43.3
7 – 9 ปี	16	17.8
10 – 15 ปี	9	10.0
16 – 20 ปี	8	8.9
21 – 25 ปี	0	0.0
26 ปีขึ้นไป	1	1.1

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (N = 90)	ร้อยละ
ประสบการณ์ในการทำงานสหวิชาชีพ		
1 – 3	27	30.0
4 – 6 ปี	45	50.0
7 – 9 ปี	11	12.2
10 – 15 ปี	5	5.6
16 ปีขึ้นไป	2	2.2
การเข้าอบรมสัมมนาความรู้ด้านการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ		
เคย	83	92.2
ไม่เคย	7	7.8

**ส่วนที่ 2 การปฏิบัติงานตามบทบาทของเจ้าหน้าที่
ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546
ของบ้านพักเด็กและครอบครัวในการ
ปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ**

การปฏิบัติงานตามบทบาท หมายถึง การปฏิบัติงานในสถานภาพ ความรับผิดชอบ ตำแหน่ง หน้าที่ ความรู้ ความสามารถ ความชำนาญ ของหัวหน้าบ้านพักเด็กและครอบครัว นักพัฒนาสังคม นักสังคมสงเคราะห์ นักจิตวิทยา นักพัฒนาการเด็ก ที่ปฏิบัติหน้าที่ในบทบาทพนักงานเจ้าหน้าที่ในการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กของบ้านพักเด็กและครอบครัว จำนวน 66 แห่ง จากการศึกษาปรากฏผล ดังนี้

2.1 ด้านการรับแจ้งเหตุหรือรับเรื่องราวร้องทุกข์เรื่องเด็กที่พึงได้รับการสงเคราะห์หรือเด็กที่พึงได้รับการคุ้มครองสวัสดิภาพ

การรับแจ้งเหตุรับเรื่องราวร้องทุกข์ หมายถึง การรับแจ้งเหตุเรื่องเด็กทางโทรศัพท์ จากบุคคลต่างๆ และรับแจ้งเหตุเรื่องเด็กจากเอกสารของหน่วยงานหรือบุคคล

การรับแจ้งเหตุเรื่องเด็กทางโทรศัพท์จากบุคคลต่างๆ กลุ่มกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 40.0 มีการปฏิบัติในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 35.6 มีระดับการปฏิบัติมากที่สุด และสุดท้ายร้อยละ 1.1 มีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างได้รับการแจ้งเหตุเรื่องเด็กทางโทรศัพท์จากบุคคลต่างๆ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก

การรับแจ้งเหตุเรื่องเด็กจากเอกสารของหน่วยงานหรือบุคคล กลุ่มกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 47.8 มีการปฏิบัติในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 31.1 มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง และสุดท้ายร้อยละ 2.2 มีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.64 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างได้รับการแจ้งเหตุเรื่องเด็กจากเอกสารของหน่วยงานหรือบุคคล มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง

การรับแจ้งเหตุเรื่องเด็กจากผู้ปกครองหรือญาติ กลุ่มกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 38.9 มีการปฏิบัติในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 32.2 มีการปฏิบัติในระดับปานกลางและสุดท้ายร้อยละ 14.1 มีการปฏิบัติในระดับน้อย โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.53 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างได้รับการแจ้งเหตุเรื่องเด็กจากผู้ปกครองหรือญาติ มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง

ภาพรวมด้านการรับแจ้งเหตุหรือรับเรื่องราวร้องทุกข์เรื่องเด็กที่พึงได้รับการสงเคราะห์หรือเด็กที่พึงได้รับการคุ้มครองสวัสดิภาพ มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.74 แสดงว่า ด้านการรับแจ้งเหตุหรือรับเรื่องราวร้องทุกข์เรื่องเด็กที่พึงได้รับการสงเคราะห์หรือเด็กที่พึงได้รับการคุ้มครองสวัสดิภาพมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก (ตารางที่ 4.4)

ตารางที่ 4.4

ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างในการ
ปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ ด้านการรับแจ้งเหตุ
หรือรับเรื่องราวร้องทุกข์เรื่องเด็กที่พึงได้รับการ
สงเคราะห์หรือเด็กที่พึงได้รับการ
คุ้มครองสวัสดิภาพ

ประเด็น	ระดับปฏิบัติการ					\bar{X}	S.D.	แปล ผล
	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
รับแจ้งเหตุเรื่องเด็กจาก โทรศัพท์จากบุคคลต่างๆ	35.6 (32)	40.0 (36)	18.9 (17)	4.4 (4)	1.1 (1)	4.04	0.91	มาก

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

ประเด็น	ระดับปฏิบัติการ					\bar{X}	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
รับแจ้งเหตุร้องเด็กจากเอกสารของหน่วยงานหรือบุคคล	13.3 (12)	47.8 (43)	31.1 (28)	5.6 (5)	2.2 (2)	3.64	0.86	ปานกลาง
รับแจ้งเหตุร้องเด็กจากผู้ปกครองหรือญาติ	14.4 (13)	38.9 (35)	32.2 (29)	14.1 (13)	-	3.53	0.91	ปานกลาง
รวม						3.74	0.65	มาก

2.2 ด้านการสัมภาษณ์/สอบถาม/ตรวจสอบภาพร่างกาย/การเยี่ยมบ้าน

การสัมภาษณ์/สอบถาม/ตรวจสอบภาพร่างกาย หมายถึง การสัมภาษณ์ประวัติของเด็กและครอบครัว และสาเหตุของปัญหาจากตัวเด็ก

การสัมภาษณ์เด็กในประเด็นเรื่องประวัติของเด็กและครอบครัว และสาเหตุของปัญหาจากตัวเด็ก กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 52.2 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด รองลงมา ร้อยละ 35.6 มีการปฏิบัติในระดับมาก และสุดท้าย ร้อยละ 3.3 มีการปฏิบัติในระดับน้อย โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.37 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างสัมภาษณ์ประวัติของเด็กและครอบครัว และสาเหตุของปัญหาจากตัวเด็ก มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด

การสัมภาษณ์ประวัติของเด็กและครอบครัว และสาเหตุของปัญหาจากบุคคลในครอบครัว กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 46.7 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุดและมากเท่ากัน รองลงมา ร้อยละ 3.3 มีการปฏิบัติในระดับปานกลางและน้อยเท่ากัน โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.37 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีการสัมภาษณ์ประวัติของเด็กและครอบครัว และสาเหตุของปัญหาจากบุคคลในครอบครัว มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด

การสอบถามความสัมพันธ์ของเด็กและครอบครัวจากเพื่อนบ้านหรือชุมชน กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 46.7 มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 27.8 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด และสุดท้าย ร้อยละ 6.7 มีการปฏิบัติในระดับน้อย โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.96

แสดงว่ากลุ่มตัวอย่าง สอบถามความสัมพันธ์ของเด็กและครอบครัวจากเพื่อนบ้านหรือชุมชน มีการปฏิบัติในระดับมาก

การสอบถามข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัญหาจากวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 53.3 มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 22.2 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด และสุดท้าย ร้อยละ 5.6 มีการปฏิบัติในระดับน้อย โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.92 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่าง สอบถามข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัญหาจากวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง มีการปฏิบัติในระดับมาก

การจัดให้มีการตรวจสภาพร่างกายเด็กเมื่อส่งเด็กเข้าสถานแรกรับพร้อมทั้งซักถามถึงที่มาของร่องรอยของบาดแผล กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 56.7 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด รองลงมา ร้อยละ 35.6 มีการปฏิบัติในระดับมาก และสุดท้าย ร้อยละ 2.2 มีการปฏิบัติในระดับน้อย โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.45 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างจัดให้มีการตรวจสภาพร่างกายเด็กเมื่อส่งเด็กเข้าสถานแรกรับพร้อมทั้งซักถามถึงที่มาของร่องรอยของบาดแผล มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด

การเยี่ยมบ้านหรือที่อยู่อาศัยของครอบครัวที่ให้การเลี้ยงดู กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 56.7 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด รองลงมา ร้อยละ 33.3 มีการปฏิบัติในระดับมาก และสุดท้าย ร้อยละ 10.0 มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.47 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีการเยี่ยมบ้านหรือที่อยู่อาศัยของครอบครัวที่ให้การเลี้ยงดู มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด

ภาพรวม ด้านการสัมภาษณ์/สอบถาม/ตรวจสภาพร่างกาย/การเยี่ยมบ้าน มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.62 แสดงว่า ด้านการสัมภาษณ์/สอบถาม/ตรวจสภาพร่างกาย/การเยี่ยมบ้าน มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด (ตารางที่ 4.5)

ตารางที่ 4.5
 ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างใน
 การปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ ด้านการสัมภาษณ์
 /สอบถาม/ตรวจสภาพร่างกาย/การเยี่ยมบ้าน

ประเด็น	ระดับปฏิบัติการ					\bar{X}	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
สัมภาษณ์เด็กในประเด็นประวัติของเด็กและครอบครัว และสาเหตุของปัญหาจากตัวเด็ก	52.2 (47)	35.6 (32)	8.9 (8)	3.3 (3)	-	4.37	0.78	มากที่สุด
สัมภาษณ์ประวัติของเด็กและครอบครัว และสาเหตุของปัญหาจากบุคคลในครอบครัว	46.7 (42)	46.7 (42)	3.3 (3)	3.3 (3)	-	4.37	0.71	มากที่สุด
สอบถามความสัมพันธ์ของเด็กกับครอบครัวจากเพื่อนบ้านหรือชุมชน	27.8 (25)	46.7 (42)	18.9 (17)	6.7 (6)	-	3.96	0.86	มาก
สอบถามข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัญหาจากวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง	22.2 (20)	53.3 (48)	18.9 (17)	5.6 (5)	-	3.92	0.79	มาก
จัดให้มีการตรวจสภาพร่างกายเด็กเมื่อส่งเด็กเข้าสถานแรกรับพร้อมทั้งซักถามถึงที่มาของร่องรอยของบาดแผล	56.7 (51)	35.6 (32)	5.6 (5)	2.2 (2)	-	4.45	0.07	มากที่สุด

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

ประเด็น	ระดับปฏิบัติการ					\bar{X}	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
มีการเยี่ยมบ้านหรือที่อยู่อาศัยของครอบครัวที่ให้การเลี้ยงดูเด็ก	56.7 (51)	33.3 (30)	10.0 (9)	-	-	4.47	0.67	มากที่สุด
รวม						4.26	.59	มากที่สุด

2.3 การสังเกต

การสังเกต หมายถึง สังเกตร่องรอยของบาดแผลตามร่างกายของเด็กถึงความเป็นเหตุเป็นผลกับสิ่งที่เด็กกล่าวอ้าง พฤติกรรมของเด็กระหว่างที่ท่านดำเนินการสัมภาษณ์ และการร่วมประชุมกับวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง หมายถึง การมีประชุมที่มสวิชาชีพ เพื่อร่วมกันวิเคราะห์ประเมินสภาพปัญหา

การมีสังเกตร่องรอยของบาดแผลตามร่างกายของเด็กถึงความเป็นเหตุเป็นผลกับสิ่งที่เด็กกล่าวอ้าง กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 55.6 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด รองลงมา ร้อยละ 36.7 มีการปฏิบัติในระดับมาก และสุดท้ายร้อยละ 7.8 มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.48 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่าง มีสังเกตร่องรอยของบาดแผลตามร่างกายของเด็กถึงความเป็นเหตุเป็นผลกับสิ่งที่เด็กกล่าวอ้าง มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด

มีการสังเกตร่องรอยของบาดแผลตามร่างกายของเด็ก ถึงความเป็นเหตุเป็นผลกับสิ่งที่ผู้ปกครองกล่าวอ้าง กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 46.7 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด รองลงมา ร้อยละ 45.6 มีการปฏิบัติในระดับมาก และสุดท้าย ร้อยละ 1.1 มีการปฏิบัติในระดับน้อย โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.38 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีการสังเกตร่องรอยของบาดแผลตามร่างกาย ของเด็กถึงความเป็นเหตุเป็นผลกับสิ่งที่ผู้ปกครองกล่าวอ้าง มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด

การสังเกตพฤติกรรมของเด็กระหว่างที่ท่านดำเนินการสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 66.7 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด รองลงมา ร้อยละ 25.6 มีการปฏิบัติในระดับมาก และ

สุดท้ายร้อยละ 7.8 มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.59 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่าง มีการสังเกตพฤติกรรมของเด็กะหว่างที่ท่านดำเนินการสัมภาษณ์ มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด

การสังเกตพฤติกรรมของผู้ปกครองระหว่างที่ท่านดำเนินการสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 64.4 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด รองลงมาร้อยละ 30.0 มีการปฏิบัติ ในระดับปานกลาง และสุดท้ายร้อยละ 1.1 มีการปฏิบัติในระดับน้อย โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.58 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่าง มีการสังเกตพฤติกรรมของผู้ปกครองระหว่างที่ท่านดำเนินการสัมภาษณ์ มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด

การสังเกตพฤติกรรมของบุคคลที่เกี่ยวข้องระหว่างที่ท่านดำเนินการสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 52.2 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด รองลงมาร้อยละ 33.3 มีการปฏิบัติ ในระดับมาก และสุดท้ายร้อยละ 1.1 มีการปฏิบัติในระดับน้อย โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.37 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีการสังเกตพฤติกรรมของบุคคลที่เกี่ยวข้องระหว่างที่ท่านดำเนินการสัมภาษณ์ มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด

ภาพรวม ด้านการสังเกต มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.48 แสดงว่า ด้านการ มีการปฏิบัติ อยู่ในระดับมากที่สุด (ตารางที่ 4.6)

ตารางที่ 4.6

ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างใน
การปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ ด้านการสังเกต
/การประชุมร่วมกับทีมสหวิชาชีพ

ประเด็น	ระดับปฏิบัติการ					\bar{X}	S.D.	แปล ผล
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
มีการสังเกตร่องรอยของ บาดแผลตามร่างกายของ เด็กถึงความเป็นเหตุเป็นผล กับสิ่งที่เด็กกล่าวอ้าง	55.6 (50)	36.7 (33)	7.8 (7)	-	-	4.48	0.64	มาก ที่สุด

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

ประเด็น	ระดับปฏิบัติการ					\bar{X}	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
มีการสังเกตร่องรอยของบาดแผลตามร่างกายของเด็ก ถึงความเป็นเหตุเป็นผลกับสิ่งที่ผู้ปกครองกล่าวอ้าง	46.7 (42)	45.6 (41)	6.7 (6)	1.1 (1)	-	4.38	0.66	มากที่สุด
มีการสังเกตพฤติกรรมของเด็กระหว่างที่ท่านดำเนินการสัมภาษณ์	66.7 (60)	25.6 (23)	7.8 (7)	-	-	4.59	0.63	มากที่สุด
มีการสังเกตพฤติกรรมของผู้ปกครองระหว่างที่ท่านดำเนินการสัมภาษณ์	64.4 (58)	30.0 (27)	4.4 (4)	1.1 (1)	-	4.58	0.63	มากที่สุด
มีการสังเกตพฤติกรรมของบุคคลที่เกี่ยวข้องระหว่างที่ท่านดำเนินการสัมภาษณ์	52.2 (47)	33.3 (30)	13.3 (12)	1.1 (1)	-	4.37	0.75	มากที่สุด
รวม						4.48	0.57	มากที่สุด

2.4 ด้านขั้นตอนการดำเนินงานการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก/การร่วมประชุมกับวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง

ขั้นตอนการดำเนินงานการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก หมายถึง การทำหนังสือราชการแจ้งให้สมาชิกทราบก่อนทุกครั้งที่จะมีการประชุมที่มสวิชาชีพ

ด้านการมีการประชุมร่วมกับที่มสวิชาชีพ เพื่อกำหนดแนวทางการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 43.3 มีการปฏิบัติในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 28.9 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด และสุดท้าย ร้อยละ 1.1 มีการปฏิบัติในระดับน้อย โดย

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.96 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่าง มีการประชุมร่วมกับทีมสหวิชาชีพ เพื่อกำหนดแนวทางการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก มีการปฏิบัติในระดับมาก

ด้านการทำหนังสือราชการแจ้งให้สมาชิกทราบก่อนทุกครั้งที่จะมีการประชุม ทีมสหวิชาชีพ กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 35.6 มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 32.2 มีการปฏิบัติในระดับมาก และสุดท้าย ร้อยละ 3.3 มีการปฏิบัติในระดับน้อย โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.40 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่าง มีการทำหนังสือราชการแจ้งให้สมาชิกทราบก่อนทุกครั้งที่จะมีการประชุม ทีมสหวิชาชีพ มีระดับการปฏิบัติในระดับปานกลาง

มีการประชุม ทีมสหวิชาชีพ เพื่อร่วมกันวิเคราะห์ ประเมินสภาพปัญหา กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 57.8 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด รองลงมา ร้อยละ 18.9 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด และปานกลางเท่ากัน และสุดท้าย ร้อยละ 2.2 มีการปฏิบัติในระดับน้อยและน้อยที่สุดเท่ากัน โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.89 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่าง มีการประชุม ทีมสหวิชาชีพ เพื่อร่วมกันวิเคราะห์ ประเมินสภาพปัญหา มีการปฏิบัติในระดับมาก

ภาพรวม ด้านขั้นตอนการดำเนินงานการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก และการร่วมประชุมกับวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.75 แสดงว่า ด้านขั้นตอนการดำเนินงานการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก และการร่วมประชุมกับวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก (ตารางที่ 4.7)

ตารางที่ 4.7

ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างใน
การปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ ด้านการร่วมประชุม
กับวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง

ประเด็น	ระดับปฏิบัติการ					\bar{X}	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
มีการประชุมร่วมกับทีมสหวิชาชีพ เพื่อกำหนดแนวทางการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก	28.9 (26)	43.3 (39)	24.4 (22)	1.1 (1)	2.2 (2)	3.96	0.88	มาก

ตารางที่ 4.7 (ต่อ)

ประเด็น	ระดับปฏิบัติการ					\bar{X}	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
ทำหนังสือราชการแจ้งให้สมาชิกทราบก่อนทุกครั้งที่จะมีการประชุมทีมสหวิชาชีพ	14.4 (13)	32.2 (29)	35.6 (32)	14.4 (13)	3.3 (3)	3.40	1.05	ปานกลาง
มีการประชุมกับทีมสหวิชาชีพเพื่อร่วมกันวิเคราะห์ ประเมินสภาพปัญหา	18.9 (17)	57.8 (52)	18.9 (17)	2.2 (2)	2.2 (2)	3.89	0.81	ปานกลาง
รวม						3.75	0.80	มาก

2.5 ด้านการกำหนดบทบาทหน้าที่และขอบเขตของแต่ละวิชาชีพ

การกำหนดบทบาทหน้าที่และขอบเขตแต่ละวิชาชีพ หมายถึง การทำความเข้าใจกับทีมสหวิชาชีพถึงข้อแตกต่างระหว่างการให้การสงเคราะห์กับการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก

การกำหนดบทบาทหน้าที่ของวิชาชีพเพื่อช่วยลดการซ้ำซ้อนการปฏิบัติงาน ในการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 48.9 มีการปฏิบัติในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 23.3 มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง และสุดท้ายร้อยละ 1.1 มีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.80 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีการกำหนดบทบาทหน้าที่ของวิชาชีพเพื่อช่วยลดการซ้ำซ้อนการปฏิบัติงานในการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก มีการปฏิบัติในระดับมาก

การทำความเข้าใจกับทีมสหวิชาชีพถึงข้อแตกต่างระหว่างการให้การสงเคราะห์กับการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 48.9 มีการปฏิบัติในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 25.6 มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง และสุดท้าย ร้อยละ 4.4 มีการปฏิบัติในระดับน้อย โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่าง มีการทำความเข้าใจกับทีมสหวิชาชีพถึง

ข้อแตกต่างระหว่างการให้การสงเคราะห์กับการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก มีการปฏิบัติในระดับมาก (ตารางที่ 4.10)

ภาพรวม ด้านการกำหนดบทบาทหน้าที่และขอบเขตของแต่ละวิชาชีพมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.83 แสดงว่าด้านการกำหนดบทบาทหน้าที่และขอบเขตของแต่ละวิชาชีพมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก (ตารางที่ 4.8)

ตารางที่ 4.8

ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างใน
การปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ ด้านการกำหนด
บทบาทหน้าที่และขอบเขตของแต่ละวิชาชีพ

ประเด็น	ระดับปฏิบัติการ					\bar{X}	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
มีการกำหนดบทบาทหน้าที่ของวิชาชีพเพื่อช่วยลดการซ้ำซ้อนการปฏิบัติงานในการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก	20.0 (18)	48.9 (44)	23.3 (21)	6.7 (6)	1.1 (1)	3.80	0.89	มาก
มีการทำความเข้าใจกับทีมสหวิชาชีพถึงข้อแตกต่างระหว่างการให้การสงเคราะห์กับการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก	21.1 (19)	48.9 (44)	25.6 (23)	4.4 (4)	-	3.87	0.79	ปานกลาง
รวม						3.83	0.73	มาก

2.6 การนำเสนอข้อมูล

การนำเสนอข้อมูล หมายถึง นำเสนอข้อเท็จจริงที่ได้จากการสัมภาษณ์เด็ก ครอบครัว และชุมชนให้กับทีมสหวิชาชีพ

การนำเสนอข้อเท็จจริงที่ได้จากการสัมภาษณ์เด็ก ครอบครัวและชุมชนให้กับทีมสหวิชาชีพ กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 52.2 มีการปฏิบัติในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 32.2 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด และสุดท้าย ร้อยละ 1.1 มีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่าง มีการนำเสนอข้อเท็จจริงที่ได้จากการสัมภาษณ์เด็ก ครอบครัว และชุมชนให้กับทีมสหวิชาชีพ มีการปฏิบัติในระดับมาก

การนำเสนอข้อเท็จจริงที่ได้จากการสังเกตให้กับทีมสหวิชาชีพ กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 52.2 มีการปฏิบัติในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 30.0 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด และสุดท้าย ร้อยละ 1.1 มีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่าง มีการนำเสนอข้อเท็จจริงที่ได้จากการสังเกตให้กับทีมสหวิชาชีพ มีการปฏิบัติใน ระดับมาก

การนำเสนอข้อเท็จจริงที่ได้จากการเยี่ยมบ้านให้กับทีมสหวิชาชีพ กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 51.1 มีการปฏิบัติในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 37.8 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด และสุดท้าย ร้อยละ 2.2 มีการปฏิบัติในระดับน้อย โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.24 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่าง มีการนำเสนอข้อเท็จจริงที่ได้จากการเยี่ยมบ้านให้กับทีมสหวิชาชีพ มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด

ภาพรวม ด้านการนำเสนอข้อมูล มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.15 แสดงว่า ด้านการกำหนดบทบาทหน้าที่และขอบเขตของแต่ละวิชาชีพ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก (ตารางที่ 4.9)

ตารางที่ 4.9
 ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างใน
 การปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ
 ด้านการนำเสนอข้อมูล

ประเด็น	ระดับปฏิบัติการ					\bar{X}	S.D.	แปล ผล
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
มีการนำเสนอข้อเท็จจริง ที่ได้จากการสัมภาษณ์เด็ก ครอบครัวและชุมชนให้กับ ทีมสหวิชาชีพ	32.2 (29)	52.2 (47)	12.2 (11)	2.2 (2)	1.1 (1)	3.87	0.79	มาก
มีการนำเสนอข้อเท็จจริง ที่ได้จากการสังเกต ให้กับ ทีมสหวิชาชีพ	30.0 (27)	52.2 (47)	14.4 (13)	2.2 (2)	1.1 (1)	4.08	0.79	มาก
มีการนำเสนอข้อเท็จจริง ที่ได้จากการเยี่ยมบ้านให้ กับทีมสหวิชาชีพ	37.8 (34)	51.1 (46)	8.9 (8)	2.2 (2)	-	4.24	0.70	มากที่สุด
รวม						4.15	0.72	มาก

2.7 การวิเคราะห์ ประเมินสภาพปัญหาและกำหนดวิธีการช่วยเหลือ

การวิเคราะห์ ประเมินสภาพปัญหาและกำหนดวิธีการช่วยเหลือ หมายถึง การกำหนดแนวทางให้การสงเคราะห์เด็กเฉพาะรายที่มีปัญหาความรุนแรงหรือมีปัญหา สลับซับซ้อน และตัดสินใจร่วมกันกับทีมสหวิชาชีพในการประเมินความพร้อมของเด็ก ครอบครัว และชุมชน ก่อนนำเด็กคืนสู่สังคม

การประชุมร่วมกับทีมสหวิชาชีพ เพื่อกำหนดแนวทางให้การสงเคราะห์เด็กเฉพาะ รายที่มีปัญหาความรุนแรงหรือมีปัญหาสลับซับซ้อน กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 40.0 มีการปฏิบัติใน ระดับมาก รองลงมาร้อยละ 38.9 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด และสุดท้ายร้อยละ 1.1 มีการ

ปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่าง ประชุมร่วมกับ ทีมสหวิชาชีพ เพื่อกำหนดแนวทางให้การสงเคราะห์เด็กเฉพาะรายที่มีปัญหาความรุนแรงหรือ มี ปัญหาสลับซับซ้อน มีการปฏิบัติในระดับมาก

การประชุมร่วมกับทีมสหวิชาชีพ เพื่อกำหนดแนวทางการคุ้มครองเด็กเฉพาะรายที่มี ปัญหาความรุนแรงหรือมีปัญหาลับซับซ้อน กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 42.2 มีการปฏิบัติในระดับ ปานกลาง รองลงมาร้อยละ 35.6 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด และสุดท้าย ร้อยละ 1.1 มีการ ปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่าง การประชุมร่วมกับ ทีมสหวิชาชีพ เพื่อกำหนดแนวทางการคุ้มครองเด็กเฉพาะรายที่มีปัญหาความรุนแรงหรือมีปัญหาลับซับซ้อน มีการปฏิบัติในระดับมาก

การตัดสินใจร่วมกันกับทีมสหวิชาชีพในการประเมินความพร้อมของเด็ก ครอบครัว และชุมชน ก่อนนำเด็กคืนสู่สังคม กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 44.4 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด รองลงมาร้อยละ 31.1 มีการปฏิบัติในระดับมาก และสุดท้าย ร้อยละ 1.1 มีการปฏิบัติในระดับ น้อยที่สุด โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.11 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่าง มีการตัดสินใจร่วมกันกับทีมสหวิชาชีพ ในการประเมินความพร้อมของเด็ก ครอบครัว และชุมชน ก่อนนำเด็กคืนสู่สังคม มีการปฏิบัติใน ระดับมาก

หลังสิ้นสุดการช่วยเหลือ ท่านมีการติดตามประเมินผล เพื่อเป็นการเรียนรู้การทำงาน ร่วมกับทีมสหวิชาชีพ กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 41.1 มีการปฏิบัติในระดับมาก รองลงมาร้อยละ 36.7 มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง และสุดท้ายร้อยละ 1.1 มีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด โดยค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.84 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่าง ภายหลังสิ้นสุดการช่วยเหลือ ท่านมีการติดตามประเมินผล เพื่อเป็นการเรียนรู้การทำงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ มีการปฏิบัติในระดับ

ภาพรวม ด้านการวิเคราะห์ ประเมินสภาพปัญหาและกำหนดวิธีการช่วยเหลือ มี ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.98 แสดงว่า ด้านการวิเคราะห์ ประเมินสภาพปัญหาและกำหนดวิธีการ ช่วยเหลือ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก (ตารางที่ 4.10)

ตารางที่ 4.10
 ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างใน
 การปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ ด้านการวิเคราะห์
 ประเมินสภาพปัญหาและกำหนดวิธีการช่วยเหลือ

ประเด็น	ระดับปฏิบัติการ					\bar{X}	S.D.	แปล ผล
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
มีการประชุมร่วมกับ ทีมสหวิชาชีพ เพื่อกำหนด แนวทางให้การสงเคราะห์ เด็กเฉพาะรายที่มีปัญหา ความรุนแรงหรือมีปัญห สลั้บซับซ้อน	38.9 (35)	40.0 (36)	16.7 (15)	3.3 (3)	1.1 (1)	4.12	0.88	มาก
มีการประชุมร่วมกับ ทีมสหวิชาชีพ เพื่อกำหนด แนวทางการคุ้มครองเด็ก เฉพาะรายที่มีปัญหา ความรุนแรงหรือมีปัญห สลั้บซับซ้อน	35.6 (32)	42.2 (38)	13.3 (12)	7.8 (7)	1.1 (1)	4.03	0.95	มาก
มีการตัดสินใจร่วมกันกับ ทีมสหวิชาชีพในการประเมิน ความพร้อมของเด็ก ครอบครัว และชุมชน ก่อนนำเด็กคืนสู่ สังคม	44.4 (40)	31.1 (28)	16.7 (15)	6.7 (6)	1.1 (1)	4.11	0.98	มาก
ภายหลังสิ้นสุดการช่วยเหลือ ท่านมีการติดตามประเมินผล เพื่อเป็นการเรียนรู้การทำงาน ร่วมกับทีมสหวิชาชีพ	15.6 (14)	41.1 (37)	36.7 (33)	5.6 (5)	1.1 (1)	3.64	0.85	มาก
รวม						3.98	0.81	มาก

2.8 การส่งต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

การส่งต่อหน่วยงาน หมายถึง การส่งต่อข้อมูลการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กให้กับทีมสหวิชาชีพที่ร่วมกันปฏิบัติงานเป็นประจำ

เมื่อมีการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด ท่านขอความร่วมมือจากสหวิชาชีพ ได้แก่ เจ้าหน้าที่ตำรวจนิติกร พนักงานอัยการ และแพทย์ผู้ตรวจรักษาเด็กและวิชาชีพอื่นที่เกี่ยวข้อง กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 51.1 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด รองลงมา ร้อยละ 34.4 มีการปฏิบัติในระดับมาก และสุดท้าย ร้อยละ 3.3 มีการปฏิบัติในระดับน้อย โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33 แสดงว่า เมื่อมีการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด ท่านขอความร่วมมือจากสหวิชาชีพ ได้แก่เจ้าหน้าที่ตำรวจนิติกร พนักงานอัยการ และแพทย์ผู้ตรวจรักษาเด็กและวิชาชีพอื่นที่เกี่ยวข้อง มีการปฏิบัติในระดับมาก

การส่งต่อข้อมูลการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กให้กับทีมสหวิชาชีพ ที่ร่วมกันปฏิบัติงานเป็นประจำ กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 43.3 มีการปฏิบัติในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 28.9 มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง และสุดท้าย ร้อยละ 2.2 มีการปฏิบัติในระดับน้อย โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.92 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่าง มีการส่งต่อข้อมูลการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กให้กับทีมสหวิชาชีพที่ร่วมกันปฏิบัติงานเป็นประจำ มีการปฏิบัติในระดับมาก

การจัดทำรายงานเกี่ยวกับตัวเด็กเพื่อมอบให้แก่ทีมสหวิชาชีพ หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเมื่อมีการส่งต่อ กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 45.6 มีการปฏิบัติในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 35.6 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด และสุดท้าย ร้อยละ 2.2 มีการปฏิบัติในระดับน้อย โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.14 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีการจัดทำรายงานเกี่ยวกับตัวเด็กเพื่อมอบให้แก่ทีมสหวิชาชีพ หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเมื่อมีการส่งต่อ มีการปฏิบัติในระดับมาก

ภาพรวม ด้านการส่งต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.13 แสดงว่า ด้านการส่งต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก (ตารางที่ 4.11)

ตารางที่ 4.11

ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการปฏิบัติงานของพนักงาน
เจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ของ
บ้านพักเด็กและครอบครัวในการปฏิบัติงานร่วมกับ
ทีมสหวิชาชีพ ด้านการส่งต่อ
หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ประเด็น	ระดับปฏิบัติการ					\bar{X}	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
เมื่อมีการดำเนินคดีกับ ผู้กระทำความผิด ทานขอ ความร่วมมือจากสหวิชาชีพ ได้แก่เจ้าหน้าที่ตำรวจนิติกร พนักงานอัยการ และแพทย์ ผู้ตรวจรักษาเด็กและวิชาชีพ อื่นที่เกี่ยวข้อง	51.1 (46)	34.4 (31)	11.1 (10)	3.3 (3)	-	4.33	0.80	มากที่สุด
มีการส่งต่อข้อมูลการ สงเคราะห์หรือคุ้มครอง สวัสดิภาพเด็กให้กับ ทีมสหวิชาชีพที่ร่วมกัน ปฏิบัติงานเป็นประจำ	25.6 (23)	43.3 (39)	28.9 (26)	2.2 (2)	-	3.92	0.79	มาก
จัดทำรายงานเกี่ยวกับตัวเด็ก เพื่อมอบให้แก่ทีมสหวิชาชีพ หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเมื่อ มีการ ส่งต่อ	35.6 (32)	45.6 (41)	16.7 (15)	2.2 (2)	-	4.14	0.77	มาก
รวม						4.13	0.68	มาก

ผลศึกษาโดยภาพรวม พบว่า การปฏิบัติงานตามบทบาทพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ได้แก่ 1. การรับแจ้งเหตุฯ 2. การสัมภาษณ์/สอบถาม/ตรวจสภาพร่างกาย/การเยี่ยมบ้าน 3. การสังเกต 4. การดำเนินงานสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก การร่วมประชุมกับวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง 5. การกำหนดบทบาทหน้าที่และขอบเขตของแต่ละวิชาชีพ 6. การนำเสนอข้อมูล 7. การวิเคราะห์ ประเมินสภาพปัญหาและกำหนดวิธีการช่วยเหลือ 8. การส่งต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง พนักงานเจ้าหน้าที่มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 (ตารางที่ 4.12)

ตารางที่ 4.12

ภาพรวมค่าเฉลี่ยการปฏิบัติงานตามบทบาทพนักงานเจ้าหน้าที่
ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

การปฏิบัติหน้าที่	\bar{X}	S.D.	ระดับการปฏิบัติ
การสังเกต	4.38	0.57	มากที่สุด
การสัมภาษณ์ฯ	4.26	0.59	มากที่สุด
การนำเสนอข้อมูล	4.15	0.72	มาก
การส่งต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	4.13	0.68	มาก
การวิเคราะห์	3.98	0.81	มาก
การกำหนดบทบาทหน้าที่	3.83	0.73	มาก
การดำเนินงานสงเคราะห์	3.75	0.80	มาก
การรับแจ้งเหตุ	3.74	0.65	มาก
รวม	4.10	0.53	มาก

ส่วนที่ 3 ปัญหาอุปสรรคของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติ คุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ในการปฏิบัติงานกับทีมสหวิชาชีพ

ปัญหาอุปสรรคในการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ หมายถึง สถานการณ์ หรือวิธีการ ในการทำงาน of พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ที่มีข้อขัดข้องกับวิชาชีพอื่นๆ ที่มาร่วมกันทำงานโดยมีวัตถุประสงค์ในการทำงานในทิศทางเดียวกัน

ซึ่งประกอบไปด้วยนโยบายหน่วยงาน ข้อจำกัดของแต่ละวิชาชีพในการปฏิบัติงาน ทักษะ ประสบการณ์ ในการทำงานที่แตกต่างกัน ในการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก ด้านนโยบายหน่วยงาน ด้านทักษะในการทำงานที่แตกต่างกันในกาคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก ด้านประสบการณ์ในการทำงานที่ต่างกัน ในการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก ด้านบทบาทที่พนักงานเจ้าหน้าที่ฯ ถูกกำหนดให้ปฏิบัติ และด้านบทบาทที่บุคคลให้ปฏิบัติจริงตามหน้าที่ที่ถูกกำหนด จากการศึกษาปรากฏผล ดังนี้

3.1 ด้านนโยบายหน่วยงาน

หน่วยงานไม่ให้ความสำคัญกับการทำงานแบบสหวิชาชีพ กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 41.1 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อยที่สุด รองลงมา ร้อยละ 32.2 ปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย และสุดท้าย ร้อยละ 5.6 ปัญหาอุปสรรคในระดับมากที่สุด โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.07 แสดงว่า หน่วยงานของท่านไม่ให้ความสำคัญกับการทำงานแบบสหวิชาชีพ เป็นปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย

การขาดความชัดเจนทางนโยบายระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 36.7 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 33.3 มีคิดว่ามีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย และสุดท้าย ร้อยละ 4.4 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.58 แสดงว่า การขาดความชัดเจนทางนโยบายระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เป็นปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย

หน่วยงานแต่ละวิชาชีพขาดการจัดทำแผนร่วมกันในการประชุมที่มสหวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 41.1 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 25.6 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย และสุดท้าย ร้อยละ 7.8 มีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.91 แสดงว่า หน่วยงานแต่ละวิชาชีพขาดการจัดทำแผนร่วมกันในการประชุมที่มสหวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง เป็นปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง

ผู้บริหารของหน่วยงานไม่เห็นความสำคัญของการทำงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 54.4 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อยที่สุด รองลงมา ร้อยละ 32.2 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย และสุดท้าย ร้อยละ 1.1 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมากที่สุด โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.63 แสดงว่า ผู้บริหารของหน่วยงานไม่เห็นความสำคัญของการทำงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ เป็นปัญหาอุปสรรคในระดับน้อยที่สุด

การมอบหมายงานที่ไม่เหมาะสมกับความสามารถของผู้ปฏิบัติงาน กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 40.0 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย รองลงมา ร้อยละ 28.9 มีปัญหาอุปสรรคในระดับ

ปานกลาง และสุดท้าย ร้อยละ 2.2 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมากที่สุด โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.23 แสดงว่า มีการมอบหมายงานที่ไม่เหมาะสมกับความสามารถของผู้ปฏิบัติงาน เป็นปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย

กฎระเบียบของหน่วยงานไม่เอื้อต่อการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 35.6 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย รองลงมา ร้อยละ 34.4 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อยที่สุด และสุดท้าย ร้อยละ 1.1 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมากที่สุด โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.06 แสดงว่า กฎระเบียบของหน่วยงานไม่เอื้อต่อการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ เป็นปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย

การปรับเปลี่ยนผู้รับผิดชอบงานบ่อย ทำให้ขาดความต่อเนื่องในการปฏิบัติงาน กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 31.1 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย รองลงมา ร้อยละ 26.7 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย และสุดท้าย ร้อยละ 7.8 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.41 แสดงว่า การปรับเปลี่ยนผู้รับผิดชอบงานบ่อย ทำให้ขาดความต่อเนื่องในการปฏิบัติงาน เป็นปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย

การขาดขวัญ กำลังใจ ในการปฏิบัติงาน กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 38.9 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 18.9 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อยและน้อยที่สุด เท่ากัน และสุดท้าย ร้อยละ 8.9 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมากที่สุด โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.76 แสดงว่า การขาดขวัญ กำลังใจ ในการปฏิบัติงาน เป็นปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง

การขาดความปลอดภัยในการปฏิบัติงาน กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 41.1 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 22.2 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมากที่สุด และสุดท้าย ร้อยละ 6.7 มีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.30 แสดงว่า การขาดความปลอดภัยในการปฏิบัติงาน เป็นปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง

ภาพรวม ด้านนโยบายหน่วยงาน มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 2.49 แสดงว่า ด้านนโยบายหน่วยงาน มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย (ตารางที่ 4.13)

ตารางที่ 4.13
 ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัญหาอุปสรรค
 ด้านนโยบายหน่วยงาน

ประเด็น	ระดับปัญหาอุปสรรค					\bar{X}	S.D.	แปล ผล
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
หน่วยงานไม่ให้ความสำคัญกับการทำงานแบบสหวิชาชีพ	5.6 (5)	10.0 (9)	11.1 (10)	32.2 (29)	41.1 (37)	2.07	1.19	น้อย
ขาดความชัดเจนทางนโยบายระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	4.4 (4)	11.1 (10)	36.7 (33)	33.3 (30)	14.4 (13)	2.58	1.01	น้อย
หน่วยงานแต่ละวิชาชีพขาดการจัดทำแผนร่วมกันในการประชุมทีมสหวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง	6.67 (6)	18.9 (17)	41.1 (37)	25.6 (23)	7.8 (7)	2.91	1.01	ปาน กลาง
ผู้บริหารของหน่วยงานไม่เห็นความสำคัญของการทำงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ	1.1 (1)	2.2 (2)	10.0 (9)	32.2 (29)	54.4 (49)	1.63	0.84	น้อย ที่สุด
มีการมอบหมายงานที่ไม่เหมาะสมกับความสามารถของผู้ปฏิบัติงาน	2.2 (2)	5.6 (5)	28.9 (26)	40.0 (36)	23.3 (21)	2.23	0.94	น้อย
กฎระเบียบของหน่วยงานไม่เอื้อต่อการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ	1.1 (1)	7.8 (7)	21.1 (19)	35.6 (32)	34.4 (31)	2.06	0.98	น้อย

ตารางที่ 4.13 (ต่อ)

ประเด็น	ระดับปัญหาอุปสรรค					\bar{X}	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
มีการปรับเปลี่ยนผู้รับผิดชอบงานบ่อย ทำให้ขาดความต่อเนื่องในการปฏิบัติงาน	7.8 (7)	10.0 (9)	24.4 (22)	31.1 (28)	26.7 (24)	2.41	1.20	น้อย
ขาดขวัญ กำลังใจ ในการปฏิบัติงาน	8.9 (8)	14.4 (13)	38.9 (35)	18.9 (17)	18.9 (17)	2.76	1.18	ปานกลาง
ขาดความปลอดภัย ในการปฏิบัติงาน	22.2 (20)	14.4 (13)	41.1 (37)	15.6 (14)	6.7 (6)	3.30	1.17	ปานกลาง
รวม						2.49	0.68	ปานกลาง

3.2 ด้านทักษะในการทำงานที่แตกต่างกันในการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก

ทักษะในการทำงาน หมายถึง การปฏิบัติงานในทีมสหวิชาชีพ ของในแต่ละวิชาชีพ มองสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในมุมมองวิชาชีพของตนเองเป็นหลักหรือภาษา มีความใกล้ชิดกับสภาพปัญหาในตัวเด็กในช่วงเวลาที่ต่างกันทำให้มองปัญหาแตกต่างกัน

การปฏิบัติงานในทีมสหวิชาชีพ แต่ละวิชาชีพมองสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในมุมมองวิชาชีพของตนเองเป็นหลัก กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 40.0 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 10.0 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมากที่สุด และสุดท้าย ร้อยละ 4.4 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลางและน้อยเท่ากัน โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.56 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่าง ปฏิบัติงานในทีมสหวิชาชีพ แต่ละวิชาชีพมองสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในมุมมองวิชาชีพของตนเองเป็นหลัก เป็นปัญหาอุปสรรคในระดับมาก

ความใกล้ชิดกับสภาพปัญหาหรือตัวเด็กในช่วงเวลาที่ต่างกันทำให้มองปัญหาแตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 41.1 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 37.8 มี

การปฏิบัติในระดับปานกลาง และสุดท้าย ร้อยละ 4.4 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.70 แสดงว่า ความใกล้ชิดกับสภาพปัญหาหรือตัวเด็กในช่วงเวลาที่ต่างกัน ทำให้มองปัญหาแตกต่างกัน เป็นปัญหาอุปสรรคในระดับมาก

ระดับการแสดงความคิดเห็นของพนักงานเจ้าหน้าที่ในทีมสหวิชาชีพ กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 44.4 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 40.0 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก และสุดท้าย ร้อยละ 1.1 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อยที่สุด โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.57 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่าง มีระดับการแสดงความคิดเห็นของพนักงานเจ้าหน้าที่ในทีมสหวิชาชีพเป็นปัญหาอุปสรรคในระดับมาก

ขาดความรู้ ความเข้าใจ ในบทบาทของวิชาชีพในวิชาชีพ แบ่งเป็น 6 วิชาชีพ คือ พนักงานสอบสวน กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 50.0 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 28.9 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก และสุดท้าย ร้อยละ 1.1 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมากที่สุดและน้อยที่สุดเท่ากัน โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.90 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่าง ขาดความรู้ ความเข้าใจ ในบทบาทของวิชาชีพในวิชาชีพ พนักงานสอบสวน เป็นปัญหาอุปสรรค ในระดับปานกลาง

อัยการ/นักกฎหมาย กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 42.2 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 27.8 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมากและน้อยเท่ากัน และสุดท้าย ร้อยละ 1.1 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมากที่สุดและน้อยที่สุดเท่ากัน โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.00 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่าง ขาดความรู้ ความเข้าใจ ในบทบาทของวิชาชีพในวิชาชีพ อัยการ/นักกฎหมาย เป็นปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง

แพทย์/จิตแพทย์ กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 45.6 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 28.9 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก และสุดท้าย ร้อยละ 3.3 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อยที่สุด โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.67 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่าง ขาดความรู้ ความเข้าใจ ในบทบาทของวิชาชีพในวิชาชีพ แพทย์/จิตแพทย์ เป็นปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง

ครู กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 41.1 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 40.0 มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง และสุดท้าย ร้อยละ 1.1 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อยที่สุด โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.62 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่าง ขาดความรู้ ความเข้าใจ ในบทบาทของวิชาชีพ ในวิชาชีพ ครู เป็นปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง

เจ้าหน้าที่ NGO กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 48.9 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 22.2 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง และสุดท้าย ร้อยละ 4.4 มีปัญหา

อุปสรรคในระดับน้อยที่สุด โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.81 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างขาดความรู้ ความเข้าใจ ในบทบาทของวิชาชีพในวิชาชีพ เจ้าหน้าที่ NGO เป็นปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง

นักสังคมสงเคราะห์/นักจิตวิทยา กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 44.4 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมากที่สุด รองลงมา ร้อยละ 27.8 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก และสุดท้าย ร้อยละ 2.2 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.94 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างขาดความรู้ ความเข้าใจ ในบทบาทของวิชาชีพในวิชาชีพ เป็นปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย

ภาพรวม ด้านทักษะในการทำงานที่แตกต่างกัน ในการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 2.97 แสดงว่า ด้านทักษะในการทำงานที่แตกต่างกัน ในการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก เป็นปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง (ตารางที่ 4.14)

ตารางที่ 4.14

ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัญหา
อุปสรรค ด้านทักษะในการทำงานที่แตกต่างกัน
ในการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก

ประเด็น	ระดับปัญหาอุปสรรค					\bar{X}	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
ปฏิบัติงานในทีมสหวิชาชีพ แต่ละวิชาชีพมองสภาพ ปัญหาที่เกิดขึ้นในมุมมอง วิชาชีพของตนเองเป็นหลัก	10.0 (9)	40.0 (36)	4.4 (41)	4.4 (4)	-	3.56	0.73	มาก
ความใกล้ชิดกับสภาพ ปัญหาหรือตัวเด็กใน ช่วงเวลาที่ต่างกันทำให้ มองปัญหาแตกต่างกัน	16.7 (15)	41.1 (37)	37.8 (34)	4.4 (4)	-	3.70	0.80	มาก
ระดับการแสดงความ คิดเห็นของท่านใน ทีมสหวิชาชีพ	11.1 (10)	40.0 (36)	44.4 (40)	3.3 (3)	1.1 (1)	3.57	0.78	มาก

ตารางที่ 4.14 (ต่อ)

ประเด็น	ระดับปัญหาอุปสรรค					\bar{X}	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	น้อยที่สุด			
ท่านขาดความรู้ ความเข้าใจ ในบทบาทของวิชาชีพในวิชาชีพ								
1. พนักงานสอบสวน	1.1 (1)	18.9 (17)	50.0 (45)	28.9 (26)	1.1 (1)	2.90	0.75	ปานกลาง
2. อัยการ/นักกฎหมาย	1.1 (1)	27.8 (25)	42.2 (38)	27.8 (25)	1.1 (1)	3.00	0.80	ปานกลาง
3. แพทย์/จิตแพทย์	3.3 (3)	11.1 (10)	45.6 (41)	28.9 (26)	11.1 (10)	2.67	0.93	ปานกลาง
4. ครู	5.6 (5)	12.2 (11)	40.0 (36)	41.1 (37)	1.1 (1)	2.62	0.81	ปานกลาง
5. เจ้าหน้าที่ NGO	4.4 (4)	14.4 (13)	48.9 (44)	22.2 (20)	10.0 (9)	2.81	0.95	ปานกลาง
6. นักสังคมสงเคราะห์/นักจิตวิทยา	4.4 (4)	2.2 (2)	21.1 (19)	27.8 (25)	44.4 (40)	1.94	1.07	น้อย
รวม						2.97	0.53	ปานกลาง

3.3 ด้านประสบการณ์ในการทำงานที่แตกต่างกันในการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก

วิชาชีพต่างๆ ที่เกี่ยวข้องมีภาระงานประจำอยู่แล้ว ทำให้มีข้อจำกัดหลายอย่างในการทำงานที่มสวิชาชีพ กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 36.7 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 34.4 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก และสุดท้าย ร้อยละ 10.0 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.62 แสดงว่า วิชาชีพต่างๆ ที่เกี่ยวข้องมีภาระงานประจำอยู่แล้ว ทำให้มีข้อจำกัดหลายอย่างในการทำงานที่มสวิชาชีพ เป็นปัญหาอุปสรรคในระดับมาก

สถานที่และช่วงเวลาในการจัดประชุมทีมสหวิชาชีพ ไม่สะดวกทำให้มีผลต่อการเข้าร่วมประชุมของสมาชิก กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 45.6 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 24.4 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก และสุดท้าย ร้อยละ 5.6 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อยที่สุด โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.26 แสดงว่า สถานที่และช่วงเวลาในการจัดประชุมทีมสหวิชาชีพ ไม่สะดวก ทำให้มีผลต่อการเข้าร่วมประชุมของสมาชิกเป็นปัญหาอุปสรรคในระดับ ปานกลาง

ขาดการกำหนดขอบเขตความรับผิดชอบของแต่ละวิชาชีพ ทำให้เกิดความเข้าใจที่แตกต่างกันในการทำงาน กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 36.7 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 32.2 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง และสุดท้าย ร้อยละ 5.6 มีปัญหาอุปสรรค ในระดับน้อยที่สุด โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.33 แสดงว่า การขาดการกำหนดขอบเขตความรับผิดชอบของแต่ละวิชาชีพ ทำให้เกิดความเข้าใจที่แตกต่างกันในการทำงาน เป็นปัญหาอุปสรรคในระดับ ปานกลาง

ภาพรวม ด้านประสพการณ์ในการทำงานที่แตกต่างกัน ในการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.40 แสดงว่า ประสพการณ์ในการทำงานที่แตกต่างกัน ในการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก เป็นปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง (ตารางที่ 4.15)

ตารางที่ 4.15

ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัญหาอุปสรรค
ด้านประสพการณ์ในการทำงานที่แตกต่างกัน
ในกลุ่มคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก

ประเด็น	ระดับปัญหาอุปสรรค					\bar{X}	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
วิชาชีพต่างๆ ที่เกี่ยวข้องมีภาระงานประจำอยู่แล้ว ทำให้มีข้อจำกัดหลายอย่างในการทำงาน ทีมสหวิชาชีพ	18.9 (17)	34.4 (31)	36.7 (33)	10.0 (9)	-	3.62	0.90	มาก

ตารางที่ 4.15 (ต่อ)

ประเด็น	ระดับปัญหาอุปสรรค					\bar{X}	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
สถานที่และช่วงเวลาในการจัดประชุม ทีมสหวิชาชีพ ไม่สะดวก ทำให้มีผลต่อการเข้าร่วมประชุมของสมาชิก	12.2 (11)	24.4 (22)	45.6 (41)	12.2 (11)	5.6 (5)	3.26	1.01	ปานกลาง
ขาดการกำหนดขอบเขตความรับผิดชอบของแต่ละวิชาชีพ ทำให้เกิดความเข้าใจที่แตกต่างกันในการทำงาน	11.1 (10)	36.7 (33)	32.2 (29)	14.4 (13)	5.6 (5)	3.33	1.03	ปานกลาง
รวม						3.40	0.83	ปานกลาง

3.4 ด้านบทบาทหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ฯ ถูกกำหนดให้ปฏิบัติ

บทบาทที่พนักงานเจ้าหน้าที่ถูกกำหนดให้ปฏิบัติตามกฎหมาย หมายถึงบทบาทที่ถูกสังคมหรือองค์กรกำหนดไว้ให้เป็นแนวทางการปฏิบัติเฉพาะตำแหน่ง แม้ว่าบุคคลนั้นจะไม่เต็มใจหรือไม่พึงพอใจที่จะกระทำแต่เมื่อบุคคลนั้นเข้ามาอยู่ในสถานการณ่นั้นๆ บุคคลนั้นย่อมต้องปฏิบัติที่เป็นเงื่อนไขที่วางไว้

มีการสืบเสาะ พินิจ ข้อเท็จจริงของปัญหา จากบุคคลแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 55.6 มีการปฏิบัติในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 35.6 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด และสุดท้าย ร้อยละ 2.2 มีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุดโดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.22 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่าง การสืบเสาะ พินิจ ข้อเท็จจริงของปัญหาจากบุคคลแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด

มีการประเมินสถานการณ์สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กและครอบครัว กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 52.2 มีการปฏิบัติในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 41.1 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด และ สดุดทำย ร้อยละ 1.1 มีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุดและน้อยเท่ากับ โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.31 แสดงว่า การประเมินสถานการณ์สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กและครอบครัว มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด

การปฏิบัติหน้าที่ตามขั้นตอนการดำเนินงานการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพ เด็ก กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 50. มีการปฏิบัติในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 42.2 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด และสดุดทำย ร้อยละ 2.2 มีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.30 แสดงว่า การปฏิบัติหน้าที่ตามขั้นตอนการดำเนินงานการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด

การส่งต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อการสงเคราะห์หรือคุ้มครองเด็กตาม ความเหมาะสม กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 47.8 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด รองลงมา ร้อยละ 42.2 มีการปฏิบัติในระดับมาก และสดุดทำย ร้อยละ 2.2 มีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด โดยค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.33 แสดงว่า การส่งต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อการสงเคราะห์หรือคุ้มครองเด็กตาม ความเหมาะสม มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด

การติดตามเด็ก และครอบครัว ภายหลังจากเสร็จสิ้นกระบวนการสงเคราะห์หรือ คุ้มครองเด็ก กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 37.8 มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 36.7 มี การปฏิบัติในระดับมาก และสดุดทำย ร้อยละ 1.1 มีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด โดยค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.70 แสดงว่า การติดตามเด็ก และครอบครัว ภายหลังจากเสร็จสิ้นกระบวนการสงเคราะห์ หรือคุ้มครองเด็ก มีการปฏิบัติในระดับมาก

ภาพรวม ด้านบทบาทหน้าที่พนักงานเจ้าหน้าที่ฯ ถูกกำหนดให้ปฏิบัติ มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.17 แสดงว่า บทบาทหน้าที่พนักงานเจ้าหน้าที่ฯ ถูกกำหนดให้ปฏิบัติ มีการปฏิบัติใน ระดับมาก (ตารางที่ 4.16)

ตารางที่ 4.16
 ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัญหา
 อุปสรรค ด้านบทบาทหน้าที่พนักงานเจ้าหน้าที่ฯ
 ถูกกำหนดให้ปฏิบัติ

ประเด็น	ระดับการปฏิบัติ					\bar{X}	S.D.	แปล ผล
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
มีการสืบเสาะ พินิจ ข้อเท็จจริงของปัญหา จาก บุคคลแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง	35.6 (32)	55.6 (50)	6.7 (6)	-	2.2 (6)	4.22	0.76	มาก ที่สุด
มีการประเมินสถานการณ์ สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นกับ เด็กและครอบครัว	41.1 (37)	52.2 (47)	4.4 (4)	1.1 (1)	1.1 (1)	4.31	0.71	มาก ที่สุด
มีการปฏิบัติหน้าที่ตาม ขั้นตอนการดำเนินงาน การสงเคราะห์หรือ คุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก	42.2 (38)	50.0 (45)	5.6 (5)	-	2.2 (2)	4.30	0.77	มาก ที่สุด
มีการส่งต่อหน่วยงานที่ เกี่ยวข้องเพื่อการ สงเคราะห์หรือคุ้มครองเด็ก ตามความเหมาะสม	47.8 (43)	42.2 (38)	7.8 (7)	-	2.2 (2)	4.33	0.80	มาก ที่สุด
มีการติดตามเด็ก และ ครอบครัว ภายหลังจาก เสร็จสิ้นกระบวนการ สงเคราะห์หรือคุ้มครองเด็ก	20.0 (18)	36.7 (33)	37.8 (34)	4.4 (4)	1.1 (1)	3.70	0.88	มาก
รวม						4.17	0.66	มาก

3.5 ด้านบทบาทหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ฯ ที่ปฏิบัติได้จริง

บทบาทที่พนักงานเจ้าหน้าที่ปฏิบัติจริงตามหน้าที่ หมายถึง บทบาทที่บุคคลได้ปฏิบัติจริง เป็นบทบาทที่บุคคลได้ปฏิบัติจริงตามหน้าที่ที่ถูกกำหนดภายใต้การแสดงผลของบุคคลนั้นๆ

การสร้างสัมพันธภาพที่ดีต่อสหวิชาชีพทำให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพ กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 64.4 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด รองลงมา ร้อยละ 31.1 มีการปฏิบัติในระดับมาก และสุดท้าย ร้อยละ 2.2 มีการปฏิบัติในระดับปานกลางและน้อยเท่ากัน โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.56 แสดงว่า การสร้างสัมพันธภาพที่ดีต่อสหวิชาชีพทำให้การปฏิบัติงาน มีประสิทธิภาพ มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด

มีการยอมรับซึ่งกันและกันในการปฏิบัติงานของทีมสหวิชาชีพ กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 41.1 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด รองลงมา ร้อยละ 36.7 มีการปฏิบัติในระดับมาก และสุดท้าย ร้อยละ 1.1 มีการปฏิบัติในระดับปานกลางและน้อยเท่ากัน โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.16 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่าง มีการยอมรับซึ่งกันและกันในการปฏิบัติงานของทีมสหวิชาชีพ มีการปฏิบัติในระดับมาก

มีความรู้ และทักษะในการปฏิบัติงานการให้การสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 56.7 มีการปฏิบัติในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 22.2 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด และสุดท้ายร้อยละ 1.1 มีการปฏิบัติในระดับน้อยและน้อยที่สุดเท่ากัน โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่าง มีความรู้ และทักษะในการปฏิบัติงานการให้การสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก มีการปฏิบัติในระดับมาก

ภาพรวม ด้านบทบาทที่บุคคลได้ปฏิบัติจริงตามหน้าที่ที่ถูกกำหนด มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.23 แสดงว่า บทบาทที่บุคคลได้ปฏิบัติจริงตามหน้าที่ที่ถูกกำหนด มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด (ตารางที่ 4.17)

ตารางที่ 4.17
ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัญหา
อุปสรรคด้านบทบาทที่บุคคลได้ปฏิบัติจริง
ตามหน้าที่ที่ถูกระบุกำหนด

ประเด็น	ระดับการปฏิบัติ					\bar{X}	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
การสร้างสัมพันธภาพที่ดีต่อทีมสหวิชาชีพทำให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพ	64.4 (58)	31.1 (28)	2.2 (2)	2.2 (2)	-	4.56	0.75	มากที่สุด
มีการยอมรับซึ่งกันและกันในการปฏิบัติงานของทีมสหวิชาชีพ	41.1 (37)	36.7 (33)	20.0 (18)	1.1 (1)	1.1 (1)	4.16	0.86	มาก
มีความรู้ และทักษะในการปฏิบัติงานการให้การสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก	22.2 (20)	56.7 (51)	18.9 (17)	1.1 (1)	1.1 (1)	3.98	0.74	มาก
รวม						4.23	0.65	มากที่สุด

3.6 ด้านบทบาทหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ ที่ผู้อื่นคาดหวังหรือรับรู้

บทบาทหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ ที่ผู้อื่นคาดหวังหรือรับรู้ เป็นบทบาท ที่ผู้อื่นหรือสังคม ต้องการเห็นบุคคลนั้นพึงแสดงหรือปฏิบัติในขณะที่อยู่ในตำแหน่งหน้าที่ที่ถูกระบุกำหนด ซึ่งในความเป็นจริงบุคคลนั้นอาจจะปฏิบัติได้หรือไม่ได้ปฏิบัติตามที่ถูกระบุกำหนดก็ได้ แล้วแต่ความคิดเห็นแต่ละบุคคล ซึ่งการกระทำต่างๆ จะขึ้นอยู่กับอุดมคติหรือทัศนคติของแต่ละบุคคล

การปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่สามารถช่วยทีมสหวิชาชีพในการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กได้ กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 57.8 มีการปฏิบัติในระดับมาก

รองลงมา ร้อยละ 31.1 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด และสุดท้าย ร้อยละ 1.1 มีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.16 แสดงว่า การปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ฯ สามารถช่วยทีมสหวิชาชีพในการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กได้ มีการปฏิบัติในระดับมาก

การปฏิบัติงานของท่านเป็นผู้ประสานงานระหว่างวิชาชีพอื่นๆ ในทีมสหวิชาชีพ กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 55.6 มีการปฏิบัติในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 20.0 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด และสุดท้าย ร้อยละ 3.3 มีการปฏิบัติในระดับน้อยและน้อยที่สุด โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.86 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่าง การปฏิบัติงานของท่านเป็นผู้ประสานงานระหว่างวิชาชีพอื่นๆ ในทีมสหวิชาชีพ มีการปฏิบัติในระดับมาก

การสามารถปฏิบัติงานตามมติของที่ประชุมทีมสหวิชาชีพได้ทุกครั้ง กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 54.4 มีการปฏิบัติในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 31.1 มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง และน้อยที่สุด ร้อยละ 2.2 มีการปฏิบัติในระดับน้อย โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.77 แสดงว่า สามารถปฏิบัติงานตามมติของที่ประชุมทีมสหวิชาชีพได้ทุกครั้ง มีการปฏิบัติในระดับมาก

ภาพรวม ด้านบทบาทที่ผู้อื่นคาดหวังหรือรับรู้ มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.93 แสดงว่า บทบาทที่ผู้อื่นคาดหวังหรือรับรู้ มีการปฏิบัติในระดับมาก (ตารางที่ 4.18)

ตารางที่ 4.18

ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัญหาอุปสรรค
ด้านบทบาทที่ผู้อื่นคาดหวังหรือรับรู้

ประเด็น	ระดับการปฏิบัติ					\bar{X}	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
การปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ของท่าน สามารถช่วยทีมสหวิชาชีพในการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กได้	31.1 (28)	57.8 (52)	7.8 (7)	2.2 (2)	1.1 (1)	4.16	0.74	มาก

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

ประเด็น	ระดับปัญหาอุปสรรค					\bar{X}	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
การปฏิบัติงานของท่านเป็นผู้ประสานงานระหว่างวิชาชีพอื่นๆ ในทีมสหวิชาชีพ	20.0 (18)	55.6 (50)	17.8 (16)	3.3 (3)	3.3 (3)	3.86	0.89	มาก
สามารถปฏิบัติงานตามมติของที่ประชุมทีมสหวิชาชีพได้ทุกครั้ง	12.2 (11)	54.4 (49)	31.1 (28)	2.2 (2)	-	3.77	0.68	มาก
รวม						3.93	0.63	มาก

ผลศึกษาโดยภาพรวม พบว่า ปัญหาอุปสรรคของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ได้แก่ 1. นโยบายหน่วยงาน 2. ทักษะในการทำงาน 3. ประสบการณ์ในการทำงาน 4. บทบาทที่พนักงานเจ้าหน้าที่ถูกกำหนดให้ปฏิบัติตามกฎหมาย 5. บทบาทที่พนักงานเจ้าหน้าที่ปฏิบัติจริงตามหน้าที่ 6. บทบาทหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ฯ ที่ผู้เฝ้าคาดหวังหรือรับรู้ พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีระดับปัญหาและอุปสรรคอยู่ในระดับน้อย เนื่องจากมีค่าเฉลี่ยในระดับการปฏิบัติงานเท่ากับ 3.70 (ตารางที่ 4.19)

ตารางที่ 4.19
ภาพรวมค่าเฉลี่ยปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานตามบทบาท
พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติ
คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

ปัญหาและอุปสรรค	\bar{X}	S.D.	ระดับการปฏิบัติ
- บทบาทที่พนักงานเจ้าหน้าที่ปฏิบัติจริงตามหน้าที่	4.23	0.65	มากที่สุด
- บทบาทที่พนักงานเจ้าหน้าที่ถูกกำหนดให้ปฏิบัติ ตามกฎหมาย	4.17	0.66	มาก
- บทบาทหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ฯ ที่ผู้อื่น คาดหวังหรือรับรู้	3.93	0.63	มาก
- ประสบการณ์ในการทำงาน	3.40	0.83	ปานกลาง
- ทักษะในการทำงานฯ	2.97	0.53	ปานกลาง
- นโยบายหน่วยงาน	2.49	0.68	น้อย (ระดับปัญหา)
รวม	3.53	0.40	มาก

**ส่วนที่ 4 ทักษะของพนักงานเจ้าหน้าที่ตาม
พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก**

จากการศึกษาทักษะของพนักงานเจ้าหน้าที่ต่อแนวทางการพัฒนาบทบาทของ
พนักงานเจ้าหน้าที่ฯ ที่ควรได้รับการพัฒนา ซึ่งผู้ศึกษาประมวลได้ดังนี้

ตารางที่ 4.20
ร้อยละของทักษะของพนักงานเจ้าหน้าที่ฯ
ที่ควรได้รับการพัฒนา

ทักษะของพนักงานเจ้าหน้าที่	จำนวน (N = 46)	ร้อยละ
- การสร้างองค์ความรู้ และทบทวนบทบาทของ พนักงานเจ้าหน้าที่ฯ เกี่ยวกับ พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ตลอดจนสร้างเครือข่าย ทำความเข้าใจกับทีมงาน สหวิชาชีพ	13	28.23

ตารางที่ 4.20 (ต่อ)

ทักษะของพนักงานเจ้าหน้าที่	จำนวน (N = 46)	ร้อยละ
- ควรมีศูนย์ประสานงานแต่ละจังหวัดจัดการประชุมหรือฝึกอบรมให้แก่ทีมสหวิชาชีพภายในจังหวัดของตนหรือจัดการฝึกอบรมให้แก่สหวิชาชีพในแต่ละภาค โดยให้แต่ละจังหวัดเป็นผู้เลือกเชิญหน่วยงานวิชาชีพอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องภายในจังหวัดของตนเข้าร่วมการอบรม เพื่อเป็นการสร้างความรู้ ความเข้าใจในบทบาท ความสำคัญของการทำงานของสหวิชาชีพอย่างชัดเจน และเป็นการสร้างสัมพันธภาพและก่อให้เกิดเครือข่ายสหวิชาชีพผู้ปฏิบัติงานภายในจังหวัดได้ง่ายขึ้น	10	21.70
- ควรมีการประชุมทีมสหวิชาชีพระดับจังหวัดอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ตระหนักถึงความสำคัญเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของแต่ละภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกับ พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 และติดตามประเมินผลการปฏิบัติงาน	9	19.60
- พนักงานเจ้าหน้าที่ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ควรจะมีความรู้และมุมมองที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ปัจจุบันเพื่อดำเนินงานการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กและภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง และยอมรับฟังข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการปฏิบัติงานตามบทบาทภารกิจของพนักงานเจ้าหน้าที่ในสถานการณ์ต่างๆ	8	17.40
- ควรมีการจัดสวัสดิการให้กับพนักงานเจ้าหน้าที่ฯ เพื่อเป็นขวัญ กำลังใจ และการปฏิบัติงาน และมีมาตรการให้ความปลอดภัยในการปฏิบัติงาน	6	13.00

ส่วนที่ 5 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่าง ระหว่างตัวแปร

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปร ผู้ศึกษาได้กำหนด เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่ง ประสบการณ์ในการทำงานด้านเด็ก โดยแบ่งเป็น ส่วนที่ 1 เปรียบเทียบกับการปฏิบัติงานตามบทบาทของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ในการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ ส่วนที่ 2 เปรียบเทียบกับปัญหาอุปสรรคของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ในการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ โดยผู้ศึกษาได้ใช้การทดสอบ t-test และ F-test มีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

5.1 การศึกษาความแตกต่างระหว่าง เพศ กับการปฏิบัติงานตามบทบาทของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ในการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ

ผลการศึกษาพบว่า การปฏิบัติงานตามบทบาทพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ในการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ เพศหญิงปฏิบัติงานตามบทบาทพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 เฉลี่ย 4.09 ส่วนเพศชายปฏิบัติงานตามบทบาทพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 เฉลี่ย 4.12 จะเห็นว่าทั้งเพศหญิงและเพศชายมีปฏิบัติงานตามบทบาทพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 4.21)

ตารางที่ 4.21
การเปรียบเทียบความแตกต่าง ระหว่างเพศของเจ้าหน้าที่
กับการปฏิบัติงานตามบทบาทพนักงานเจ้าหน้าที่
ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546
โดยการทดสอบค่า t-test

เพศ	จำนวน	\bar{X}	S.D.	t	P
ชาย	26	4.12	0.55	.306	.760
หญิง	64	40.9	0.53		

N = 90

5.2 การศึกษาความแตกต่างระหว่าง ระดับการศึกษา กับการปฏิบัติงานตามบทบาทของ พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ของบ้านพักเด็กและ ครอบครัว ในการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ

ผลการศึกษาพบว่า การปฏิบัติงานตามบทบาทพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราช-
บัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ในการปฏิบัติงานร่วมกับ
ทีมสหวิชาชีพ บุคลากรมีการศึกษาระดับปริญญาตรี เฉลี่ย 4.11 และมีการศึกษาระดับปริญญาโท
ขึ้นไป เฉลี่ย 4.02 จะเห็นว่าระดับการศึกษา กับการปฏิบัติงานตามบทบาทพนักงานเจ้าหน้าที่ตาม
พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
(ตารางที่ 4.22)

ตารางที่ 4.22
การเปรียบเทียบความแตกต่าง ระหว่างระดับการศึกษาของเจ้าหน้าที่
กับการปฏิบัติงานตามบทบาทพนักงานเจ้าหน้าที่
ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546
โดยการทดสอบค่า t-test

ระดับการศึกษา	จำนวน	\bar{X}	S.D.	t	P
ปริญญาตรี	70	4.11	0.56	.526	.600
ปริญญาโทขึ้นไป	20	4.04	0.43		

N = 90

5.3 การศึกษาความแตกต่างระหว่าง เพศ กับปัญหาอุปสรรคของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ในการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ

ผลการศึกษาพบว่าการปัญหาอุปสรรคของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ในการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ เพศหญิงมีปัญหาและอุปสรรค เฉลี่ย 3.70 ส่วนเพศชายมีปัญหาอุปสรรค เฉลี่ย 3.71 จะเห็นว่าทั้งเพศหญิงและเพศชายมีปัญหาอุปสรรค ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 4.23)

ตารางที่ 4.23

การเปรียบเทียบความแตกต่าง ระหว่างเพศของเจ้าหน้าที่กับ
ปัญหาอุปสรรคของ บทบาทพนักงานเจ้าหน้าที่
ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546
โดยการทดสอบค่า t-test

เพศ	จำนวน	\bar{X}	S.D.	t	P
ชาย	26	3.71	0.32	.103	.918
หญิง	64	3.70	0.32		

N = 90

5.4 การศึกษาความแตกต่างระหว่าง ระดับการศึกษา กับปัญหาอุปสรรคของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ในการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ

ผลการศึกษาพบว่าการปัญหาอุปสรรคของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ในการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ มีการศึกษาระดับปริญญาโท เฉลี่ย 3.72 และมีการศึกษาระดับปริญญาโท เฉลี่ย 3.70 จะเห็นว่าระดับการศึกษา กับปัญหาอุปสรรคของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 4.24)

ตารางที่ 4.24

การเปรียบเทียบความแตกต่าง ระหว่างระดับการศึกษา กับ
ปัญหาอุปสรรคของพนักงานเจ้าหน้าที่ตาม
พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546
โดยการทดสอบค่า t-test

ระดับการศึกษา	จำนวน	\bar{X}	S.D.	t	P
ปริญญาตรี	70	3.70	0.31	.257	.798
ปริญญาโทขึ้นไป	20	3.72	0.36		

N = 90

5.5 การศึกษาเปรียบเทียบระหว่างอายุกับการปฏิบัติงานตามบทบาทของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ในการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ

จากการทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Anova) ผลการศึกษาพบว่า การปฏิบัติงานตามบทบาทของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ในการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพกับอายุ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 4.25)

ตารางที่ 4.25

การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบระหว่างอายุกับ
การปฏิบัติงานตามบทบาทของพนักงานเจ้าหน้าที่
ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546
ของบ้านพักเด็กและครอบครัว
โดยการทดสอบค่า F-test

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	5	1.584	.310	1.077	.379
ภายในกลุ่ม	84	24.161	.288		
รวม	89	25.709			

* มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.6 การศึกษาเปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งกับการปฏิบัติงานตามบทบาทของพนักงาน เจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ในการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ

จากการทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Anova) ผลการศึกษาพบว่า การปฏิบัติงานตามบทบาทของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ในการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพกับตำแหน่ง ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 4.26)

ตารางที่ 4.26

การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งกับ
การปฏิบัติงานตามบทบาทของพนักงานเจ้าหน้าที่ตาม
พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546
ของบ้านพักเด็กและครอบครัว
โดยการทดสอบค่า F-test

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	5	2.567	.513	1.863	.109
ภายในกลุ่ม	84	23.142	.2876		
รวม	89	25.709			

* มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4.7 การศึกษาเปรียบเทียบระหว่างประสบการณ์ในการทำงานด้านเด็กกับการปฏิบัติงานตาม บทบาทของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ของบ้านพัก เด็กและครอบครัว ในการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ

จากการทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Anova) ผลการศึกษาพบว่า การปฏิบัติงานตามบทบาทของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ในการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพกับประสบการณ์ในการทำงานด้านเด็ก ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 4.27)

ตารางที่ 4.27

การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบระหว่างประสบการณ์
ในการทำงานด้านเด็กกับการปฏิบัติงานตามบทบาทของพนักงาน
เจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ของ
บ้านพักเด็กและครอบครัว โดยการทดสอบค่า F-test

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	5	.395	.079	.262	.932
ภายในกลุ่ม	84	25.314	.301		
รวม	89	25.709			

* มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4.8 การศึกษาเปรียบเทียบระหว่างอายุกับปัญหาอุปสรรคของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราช - บัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ในการปฏิบัติงานร่วมกับ ทีมสหวิชาชีพ

จากการทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Anova) ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาอุปสรรคของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ในการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพกับอายุ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 4.28)

ตารางที่ 4.28

การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบระหว่างอายุกับปัญหา
อุปสรรคของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติ
คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ของบ้านพักเด็กและ
ครอบครัว โดยการทดสอบค่า F-test

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	5	1.004	.201	2.071	.077
ภายในกลุ่ม	84	8.148	.097		
รวม	89	9.153			

* มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4.9 การศึกษาเปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งกับปัญหาอุปสรรคของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ในการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ

จากการทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Anova) ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาอุปสรรคของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ในการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพกับตำแหน่ง ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 4.29)

ตารางที่ 4.29

การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งกับ
ปัญหาอุปสรรคของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติ
คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ของบ้านพักเด็กและ
ครอบครัว โดยการทดสอบค่า F-test

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	5	.392	.078	.752	.587
ภายในกลุ่ม	84	8.761	.104		
รวม	89	9.153			

* มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4.8 การศึกษาเปรียบเทียบระหว่างประสบการณ์ในการทำงานด้านเด็กกับปัญหาอุปสรรคของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ในการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ

จากการทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Anova) ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาอุปสรรคของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ในการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพกับประสบการณ์ในการทำงานด้านเด็ก ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ตารางที่ 4.30)

ตารางที่ 4.30
 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบระหว่างประสบการณ์
 ในการทำงานด้านเด็กกับปัญหาอุปสรรคของพนักงานเจ้าหน้าที่
 ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546
 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว
 โดยการทดสอบค่า F-test

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	5	.495	.099	.961	.447
ภายในกลุ่ม	84	8.658	.103		
รวม	89	9.153			

* มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.31
 สรุปภาพรวมทดสอบวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างตัวแปร

ตัวแปร	ด้านการปฏิบัติงาน			ด้านปัญหาอุปสรรค		
	ค่า คะแนน	แตกต่าง	ไม่ แตกต่าง	ค่า คะแนน	แตกต่าง	ไม่ แตกต่าง
เพศ	0.760		/	0.918		/
ระดับการศึกษา	0.600		/	0.798		/
อายุ	0.379		/	0.077		/
ตำแหน่ง	0.109		/	0.587		/
ประสบการณ์ในการทำงาน ด้านเด็ก	0.932		/	0.447		/

ส่วนที่ 6 การอภิปรายผล

ผลการศึกษา เรื่อง “ลักษณะการปฏิบัติงานและปัญหาอุปสรรคของพนักงานเจ้าหน้าที่ ในการปฏิบัติงานร่วมกับสหวิชาชีพตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 กรณีศึกษาผู้ปฏิบัติงานของบ้านพักเด็กและครอบครัว” ทำให้ทราบถึงการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ในการทำงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ รวมทั้งทำให้ทราบถึงปัญหาอุปสรรคในการปฏิบัติงานของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 จากผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้พบประเด็นที่สำคัญในการนำผลการศึกษามาอภิปรายผลได้ดังนี้

6.1 การศึกษาข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว

ผลการศึกษาข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 26-30 ปี มีการศึกษาระดับปริญญาตรี สถานภาพโสด เป็นนักสังคมสงเคราะห์ ไม่มีโรคประจำตัว 3 มีประสบการณ์ในการทำงานด้านเด็กระหว่าง 4-6 ปี ประสบการณ์ในการทำงานสหวิชาชีพ ระหว่าง 4-6 ปี และเคยเข้ารับการอบรมสัมมนาความรู้ด้านการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ

6.2 ศึกษาการปฏิบัติงานตามบทบาทของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ในการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ

ผลการศึกษาการปฏิบัติงานตามบทบาทของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ในการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ การปฏิบัติงานตามบทบาท หมายถึง การปฏิบัติงานในสถานภาพ ความรับผิดชอบ ตำแหน่ง หน้าที่ ความรู้ ความสามารถ ความชำนาญ ซึ่งปราณี โสสุวรรณ (2548, น. 17) ได้กล่าวไว้ บทบาทคือหน้าที่หรือพฤติกรรมที่สังคมกำหนดและคาดหวังให้กระทำ เมื่อการดำเนินงานอยู่ภายใต้บทบาทที่ถูกถ่ายทอดให้ปฏิบัติ บทบาทขององค์กรสามารถผลักดันให้เกิดการบรรลุตามที่กำหนดหรือตามอุดมคติได้ แต่อาจมีข้อจำกัดจากบุคคลซึ่งเป็นส่วนหนึ่งขององค์กรว่ามี ความสามารถ (capability) มีบุคลิกภาพ (personality) อย่างไร ในการปฏิบัติงานภายใต้บทบาทที่ถูกกำหนด

และถูกคาดหวังของหัวหน้าบ้านพักเด็กและครอบครัว นักพัฒนาสังคม นักสังคมสงเคราะห์ นักจิตวิทยา นักพัฒนาการเด็ก ที่ปฏิบัติหน้าที่ในบทบาทพนักงานเจ้าหน้าที่ในการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กของบ้านพักเด็กและครอบครัว ปราบกฏดังนี้

ผลการศึกษากการปฏิบัติงานตามบทบาทของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ด้านการรับแจ้งเหตุเรื่องเด็กทางโทรศัพท์ จากบุคคลต่างๆ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติหน้าที่อยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับภาระหน้าที่ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ที่เปิดบริการตลอด 24 ชั่วโมง และให้บริการสายด่วน 1300 ในเขตต่างจังหวัด และสอดคล้องกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 29 ผู้ใดพบเห็นเด็กตกอยู่ในสภาพจำต้องได้รับการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพ ตามหมวด 3 และหมวด 4 จะต้องให้การช่วยเหลือเบื้องต้นและแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ พนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจ หรือผู้มีหน้าที่คุ้มครองสวัสดิภาพเด็กตามมาตรา 24 โดยมีชักช้า แพทย์ พยาบาล นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ หรือเจ้าหน้าที่สาธารณสุขที่รับตัวเด็กไว้รักษาพยาบาล ครู อาจารย์ หรือนายจ้าง ซึ่งมีหน้าที่ดูแลเด็กที่เป็นศิษย์หรือลูกจ้าง จะต้องรายงานให้พนักงานเจ้าหน้าที่หรือผู้มีหน้าที่คุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก ตามมาตรา 24 หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจทราบโดยมิชักช้า หากเป็นที่ปรากฏชัดหรือน่าสงสัยว่าเด็กถูกทารุณกรรมหรือเจ็บป่วย เนื่องจากการเลี้ยงดูโดยมิชอบ การแจ้งหรือการรายงานตามมาตรานี้ เมื่อได้กระทำโดยสุจริตย่อมได้รับความคุ้มครองและไม่ต้องรับผิดชอบทั้งทางแพ่ง ทางอาญาหรือทางปกครอง หรือมาตรา 41 ผู้ใดพบเห็นประสพพฤติกรรมที่น่าเชื่อว่ามีกรกระทำทารุณกรรมต่อเด็กให้รับแจ้งหรือรายงานต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ พนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจ หรือผู้มีหน้าที่คุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก ด้านการรับแจ้งเหตุเรื่องเด็กจากเอกสารของหน่วยงานหรือบุคคล มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ด้านการรับแจ้งเหตุเรื่องเด็กจากผู้ปกครองหรือญาติ กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติในระดับปานกลางเช่นกัน เพราะสภาพปัญหาเด็กนั้นส่วนมากจะเป็นกรณีเร่งด่วนจึงเป็นการแจ้งทางโทรศัพท์หรือสายด่วนมากกว่า หรือหากหน่วยงานที่ได้รับเรื่องโดยตรงไม่สามารถดำเนินการได้ หรือเมื่อหน่วยงานพิจารณาส่งต่อความช่วยเหลือเพื่อให้เกิดความเหมาะสมแล้วนั้น จะได้มีการทำเป็นหนังสือถึงส่วนราชการให้ดำเนินการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กต่อไป

ผลการศึกษากการปฏิบัติงานตามบทบาทของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ด้านการสัมภาษณ์/สอบถาม/ตรวจสภาพร่างกาย ของพนักงานเจ้าหน้าที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการสัมภาษณ์ประวัติของเด็กและครอบครัว และสาเหตุของปัญหาจากตัวเด็กมีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด และการสัมภาษณ์ประวัติของเด็ก

และครอบครัว และสาเหตุของปัญหาจากบุคคลในครอบครัวมีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด และด้านการสอบถามความสัมพันธ์ของเด็กและครอบครัวจากเพื่อนบ้านหรือชุมชน พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติในระดับมาก ด้านการสอบถามข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัญหาจากวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติในระดับมากและ ด้านการจัดให้มีการตรวจร่างกายเด็กเมื่อส่งเด็กเข้าสถานแรกรับพร้อมทั้งซักถามถึงที่มาของร่องรอยของบาดแผล กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด จากผลการศึกษาดังกล่าว สอดคล้องกับภารกิจของบ้านพักเด็กและครอบครัว ซึ่งมีบทบาทเป็นสถานแรกรับตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 “สถานแรกรับ” หมายความว่า สถานที่รับเด็กไว้อุปการะเป็นการชั่วคราว เพื่อสืบเสาะ และพินิจเด็กและครอบครัว เพื่อกำหนดแนวทางในการสงเคราะห์และคุ้มครองสวัสดิภาพที่เหมาะสมแก่เด็กแต่ละราย ซึ่งข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับเด็กและประเด็นปัญหาทราบได้จากการดำเนินการสัมภาษณ์ สอบถาม รวมถึงข้อเท็จจริงที่ได้จากการตรวจร่างกายผลตรวจทางการแพทย์ ซึ่งเป็นรายละเอียดที่พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องรวบรวมประกอบในการพิจารณาให้การสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพ และสอดคล้องกับอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 30 วรรคสอง ที่ให้อำนาจในการสืบค้นข้อเท็จจริง และรวบรวมข้อมูลหรือหลักฐานเกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่ ความสัมพันธ์ในครอบครัว การเลี้ยงดู อุปนิสัยและความประพฤติของเด็ก และมาตรา 35หรือมาตรา 42 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจในการจัดให้มีการตรวจร่างกายและจิตใจทันที

ผลการศึกษาการปฏิบัติงานตามบทบาทของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ด้านการเยี่ยมบ้านหรือ ที่อยู่อาศัยของครอบครัวที่ให้การเลี้ยงดูเด็ก กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับบทบาทหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 30 ที่ให้อำนาจในการสืบค้นข้อเท็จจริง และรวบรวมข้อมูลหรือหลักฐานเกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่ ความสัมพันธ์ในครอบครัว การเลี้ยงดู อุปนิสัยและความประพฤติของเด็ก มาตรา 42 กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่หากเห็นสมควรต้องมีการคุ้มครองสวัสดิภาพต้องสืบเสาะและพินิจ โดยการค้นหาข้อเท็จจริงรายละเอียดเกี่ยวกับเด็กและครอบครัวของเด็ก และสอดคล้องกับภารกิจของบ้านพักเด็กและครอบครัว ซึ่งมีบทบาทเป็นสถานแรกรับตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ต้องมีการสืบเสาะและพินิจหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเด็กและครอบครัวของเด็กทำให้ต้อง มีการลงพื้นที่ในการติดตามเยี่ยมบ้านที่เด็กพักอาศัยของเด็ก หรือที่พักอาศัยของบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง เพื่อ

นำมาเป็นข้อมูลในการประกอบการพิจารณากำหนดวิธีการในการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก

ผลการศึกษาด้านการสังเกตร่องรอยบาดแผลตามร่างกายของเด็กถึงความเป็นเหตุเป็นผลกับสิ่งที่เด็กกล่าวอ้าง กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด ด้านการสังเกตร่องรอยบาดแผลตามร่างกายของเด็กถึงความเป็นเหตุ เป็นผลกับสิ่งที่ผู้ปกครองกล่าวอ้าง กลุ่มตัวอย่าง มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด ด้านการสังเกตพฤติกรรมของเด็กระหว่างที่ทำนดำเนินการสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด ด้านการสังเกตพฤติกรรมของผู้ปกครองระหว่างที่ทำนดำเนินการสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด ด้านการสังเกตพฤติกรรมของบุคคลที่เกี่ยวข้องระหว่างที่ทำนดำเนินการสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด จากบทบาทในการปฏิบัติงานของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ด้านการสังเกตสอดคล้องกับภารกิจ และวิธีดำเนินการให้การสงเคราะห์ หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก ของบ้านพักเด็กและครอบครัว เนื่องจากข้อเท็จจริงที่ได้จากเด็ก ผู้ปกครอง และพฤติกรรมต่างๆ ที่เด็ก หรือผู้ปกครอง แสดงออกระหว่างการสัมภาษณ์ สอดถาม เพราะอาจ มีการให้ข้อมูลที่ เป็นเท็จ ปิดบังข้อมูล เนื่องจากถูกบังคับ หรือไม่ต้องการถูกลงโทษ หรือการสังเกตการณ์ดำเนินชีวิตของเด็ก สัมพันธภาพของเด็กกับเพื่อน ระหว่างอยู่ในความดูแลของบ้านพักเด็กและครอบครัว นำมาประกอบเป็นข้อมูลพื้นฐานในการพูดคุยกับเด็ก และผู้ปกครองของเด็ก พนักงานเจ้าหน้าที่ ต้องมีการสังเกตและบันทึกข้อมูล เพื่อไว้ประกอบในการพิจารณากำหนดวิธีการในการสงเคราะห์ หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก

ผลการศึกษาด้านการร่วมประชุมกับวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง เพื่อร่วมกันวิเคราะห์ประเมินสภาพปัญหา กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติในระดับมาก และผลการศึกษาด้านขั้นตอนการดำเนินการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก มีการประชุมร่วมกับทีมสหวิชาชีพ เพื่อกำหนดแนวทางการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติในระดับมาก ซึ่งการปฏิบัติงานตามบทบาทของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ต้องปฏิบัติงานร่วมกับวิชาชีพต่างๆ เช่น แพทย์ พยาบาล จิตแพทย์ ตำรวจ นักกฎหมาย นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ ครู นักพัฒนาการเด็ก ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการทำงานแบบสหวิชาชีพ โดยนัยนา ธนวิทย์ (2551, น. 162) ได้กล่าวถึง สหวิชาชีพ คือกลุ่มบุคคลซึ่งส่วนใหญ่เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลจากสาขาวิชาชีพอื่นๆ กันมาร่วมกันทำงานด้านใดด้านหนึ่งเพื่อให้ประสบผลสำเร็จสูงสุด และเป็นประโยชน์สูงสุดต่อผู้รับบริการ เนื่องจากการดำเนินงานในการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก วิชาชีพต่างๆ มีความเกี่ยวข้องกับเด็กและครอบครัวโดยตรง เพราะครู

จะมีความใกล้ชิดกับเด็กระหว่างที่เด็กอยู่ในโรงเรียนทำให้ทราบพฤติกรรมหรือรายละเอียดของเด็กกับครอบครัว และเมื่อมีการเจ็บป่วยและแพทย์ หรือพยาบาล นำเชื่อว่าเด็กไม่ได้รับความปลอดภัยหรือถูกเลี้ยงดูโดยมิชอบ จึงมีการแจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่เข้าไปดำเนินการสืบเสาะพินิจข้อเท็จจริง โดยมีจิตแพทย์ ตำรวจ นักกฎหมายนักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ หรือบางกรณีต้องมีนักพัฒนาการเด็ก เข้าร่วมคณะทำงาน ซึ่งสอดคล้องกับกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 42 ดำเนินการการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก กรณีที่น่าเชื่อว่ามีกรกระทำทารุณกรรมต่อเด็ก ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการสืบเสาะ พินิจ โดยการค้นหาและรวบรวมข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเด็กและครอบครัวของเด็ก จึงต้องมีการร่วมประชุมกับวิชาชีพที่เกี่ยวข้องเพื่อร่วมกันวิเคราะห์และประเมินสภาพปัญหาตามหลักวิชาการของวิชาชีพต่างๆ เพื่อหาวิธีการคุ้มครองสวัสดิภาพที่เหมาะสมแก่เด็ก

ผลการศึกษาด้านการทำหนังสือราชการแจ้งให้สมาชิกทราบก่อน ทุกครั้งที่จะมีการประชุมทีมสหวิชาชีพ กลุ่มตัวอย่างมีระดับการปฏิบัติในระดับปานกลาง เนื่องจากการประชุมทีมสหวิชาชีพในการคุ้มครองเด็กของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ในแต่ละครั้งที่ทีมสหวิชาชีพจะใช้วิธีการติดต่อประสานกันทางโทรศัพท์เป็นส่วนมาก เนื่องจากเป็นทีมสหวิชาชีพที่ทำงานร่วมกันอยู่เป็นประจำ และในบางจังหวัดจะมีการกำหนดวันประชุมไว้เป็นประจำ นอกจากกรณีที่มีการประชุมคณะกรรมการคุ้มครองเด็กในระดับจังหวัด หรือกรณีที่มีเรื่องเด็กใหม่ให้การทำหนังสือราชการแจ้งให้สมาชิกทราบก่อนการประชุม

ผลการศึกษาด้านการกำหนดบทบาทหน้าที่ของวิชาชีพเพื่อช่วยลดการซับซ้อนการปฏิบัติงานในการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก มีการปฏิบัติในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับกรมสนับสนุนบริการสุขภาพ สำนักพัฒนาระบบบริการสุขภาพ (2550, น. 13-14) กล่าวว่ารูปแบบการทำงานแบบสหวิชาชีพ เป็นลักษณะการทำงานแบบบูรณาการ หรือการประชุมทีมสหวิชาชีพ เป็นการทำงานที่ผู้เกี่ยวข้องทั้งหมดในกรณีนั้น ๆ มาประชุมปรึกษาหารือกันเพื่อระดมความคิดเห็น และกำหนดแนวทางการช่วยเหลือร่วมกัน โดยอาศัยพื้นฐานความรู้ทักษะและความสามารถพิเศษของแต่ละสาขาวิชาชีพ การประชุมสหวิชาชีพประเภทนี้มักจะดำเนินการในกรณีที่มีการแก้ไขปัญหาที่มีความซับซ้อน ลึกซึ้ง โดยจะมีการแต่งตั้งประธานในการประชุม และมติในที่ประชุม จะเป็นแนวทางในการปฏิบัติของผู้เข้าร่วมประชุมทีมสหวิชาชีพ ทำความตกลงร่วมกันในประเด็นต่างๆ คือ กำหนดเป้าหมายที่ชัดเจน รับทราบวัตถุประสงค์ของการประชุมว่าเป็นการทำงานแบบสหวิชาชีพร่วมกับส่วนต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยทุกคนมีความเต็มใจที่จะทำงาน

ร่วมกันบนพื้นฐานและเป้าหมายเพื่อประโยชน์สูงสุดของเด็ก ข้อมูลที่นำมาเปิดเผยในที่ประชุมต้องรักษาไว้เป็นความลับโดยถือว่าเป็นจรรยาบรรณของทุกวิชาชีพ และเป็นการประชุมเพื่อร่วมกันวิเคราะห์ปัญหาและประเมินแนวทางในการพิจารณาการดำเนินการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก

ผลการศึกษาด้านการทำความเข้าใจกับทีมสหวิชาชีพถึงข้อแตกต่างระหว่างการให้การสงเคราะห์กับการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก มีการปฏิบัติในระดับมาก สอดคล้องกับการดำเนินงานของบ้านพักเด็กและครอบครัว และตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 หมวด 3 การสงเคราะห์เด็ก มาตรา 32 เด็กที่พึงได้รับการสงเคราะห์ ได้แก่ เด็กเร่ร่อน หรือเด็กกำพร้า เด็กที่ถูกทอดทิ้งหรือพลัดหลง ณ ที่ใดที่หนึ่ง เด็กที่ผู้ปกครองไม่สามารถอุปการะเลี้ยงดูได้ด้วยเหตุใดๆ เช่น ถูกจำคุก กักขัง พิกار ทูพพลภาพ เจ็บป่วยเรื้อรัง ยากจน เป็นผู้เยาว์ หย่า ถูกทิ้งร้าง เป็นโรคจิต หรือโรคประสาท เด็กที่ผู้ปกครองมีพฤติกรรมหรือประกอบอาชีพไม่เหมาะสมอันอาจส่งผลกระทบต่อพัฒนาการทางร่างกายหรือจิตใจของเด็กที่อยู่ในความปกครองดูแล เด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูโดย มิชอบ ถูกใช้เป็นเครื่องมือในการกระทำหรือแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ ถูกทารุณกรรมหรือตกอยู่ในภาวะอื่นใดอันอาจเป็นเหตุให้เด็กมีความประทุษร้ายต่อสังคมหรือในทางศีลธรรมอันดีหรือเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ เด็กพิกار เด็กที่อยู่ในสภาพยากลำบาก เด็กที่อยู่ในสภาพที่จำต้องได้รับการสงเคราะห์ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง มาตรา 33 วิธีการให้การสงเคราะห์ ต้องได้รับความยินยอมจากผู้ปกครอง ความยินยอมดังกล่าวต้องทำเป็นหนังสือตามแบบที่ปลัดกระทรวงกำหนด หรือยินยอมด้วยวาจาต่อหน้าพยานอย่างน้อยสองคน ในกรณีที่ผู้ปกครองไม่ให้ความยินยอมโดยไม่มีเหตุอันควร หรือไม่อาจให้ความยินยอมได้ ให้ปลัดกระทรวงหรือผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วแต่กรณี มีอำนาจส่งเด็กเข้ารับการสงเคราะห์ตามวิธีการที่เหมาะสมได้ ทั้งนี้ต้องฟังรายงาน และความเห็นของผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาชีพสังคมสงเคราะห์และการแพทย์ก่อน

หมวด 4 มาตรา 40 เด็กที่พึงได้รับการคุ้มครองสวัสดิภาพ ได้แก่ เด็กที่ถูกทารุณกรรม เด็กที่เสี่ยงต่อการกระทำผิด เด็กที่อยู่ในสภาพที่จำต้องได้รับการคุ้มครองสวัสดิภาพตามที่กำหนดในกฎกระทรวง มาตรา 41 ผู้ใดพบเห็นประสพพฤติการณ์ที่น่าเชื่อว่ามีกรกระทำทารุณกรรมต่อเด็กให้รีบแจ้งหรือรายงานต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ พนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจ หรือผู้มีหน้าที่คุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ได้รับแจ้งเหตุหรือเป็นผู้พบเห็นหรือประสพพฤติการณ์ที่น่าเชื่อว่ามีกรกระทำทารุณกรรมต่อเด็กในสถานที่ใด ให้มีอำนาจเข้าตรวจค้นและมีอำนาจแยกเด็กจากครอบครัวของเด็กเพื่อคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก โดยเร็วที่สุด ซึ่งอาจไม่ได้รับ

ความยินยอมจากผู้ปกครอง แต่พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 เป็นผู้พิจารณา และประเด็นสำคัญสำหรับเป็นแนวทางในการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กทุกรายที่ประสบปัญหาให้คำนึงถึงเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 นี้ ซึ่งกำหนดไว้ในมาตรา 22 ว่าการปฏิบัติต่อเด็กไม่ว่ากรณีใดๆ ให้คำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นสำคัญและไม่ให้มีการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม

ผลการศึกษาด้านการนำเสนอข้อเท็จจริงที่ได้จากการสัมภาษณ์เด็ก ครอบครัวและชุมชนให้กับทีมสหวิชาชีพ กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติในระดับมาก ผลการศึกษาด้านการนำเสนอข้อเท็จจริงที่ได้จากการสังเกตให้กับทีมสหวิชาชีพ กลุ่มกลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติในระดับมาก และผลการศึกษาด้านการนำเสนอข้อเท็จจริงที่ได้จากการเยี่ยมบ้านให้กับทีมสหวิชาชีพ กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการทำงานแบบสหวิชาชีพ โดยศิริลักษณ์ โคตรรักษา (2547, น. 41) การปฏิบัติงานเป็นทีมในสหวิชาชีพ คือ การทำงานร่วมกันกับวิชาชีพอื่นๆ เพื่อให้ได้ผลสำเร็จและบรรลุวัตถุประสงค์ในงานนั้นๆ ลักษณะสำคัญของการทำงานเป็นทีมโดยสมาชิกของทีมจะต้องมีลักษณะการทำงานร่วมกัน คือมีความร่วมมือ (Cooperation) การประสานงาน (Coordination) ซึ่งความร่วมมือถือได้ว่าเป็นกระบวนการแรกของการทำงานร่วมกันเป็นทีมที่จะทำให้เกิดองค์ประกอบอื่น ๆ ของการเป็นทีมตามมา ได้แก่ การประสานงาน การแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร การร่วมแรงร่วมใจ ซึ่งการให้ความร่วมมือสามารถกระทำได้หลายลักษณะ ดังนี้ ความร่วมมือขององค์การหน่วยงานที่แตกต่างกัน ความร่วมมือของวิชาชีพในการให้บริการความช่วยเหลือ ความร่วมมือระหว่างวิชาชีพ (Professional) กับผู้ช่วยงานทางวิชาชีพ (paraprofessional) หรือกับผู้ปฏิบัติที่ไม่ใช่วิชาชีพ (Non-Professional Workers) ความร่วมมือระหว่างวิชาชีพ การให้ความช่วยเหลือกับผู้รับบริการ จะพบว่าการนำเสนอข้อเท็จจริงที่ได้จากการสัมภาษณ์เด็ก ครอบครัว และชุมชน ข้อมูลที่ได้จากการสังเกต ข้อมูลที่ได้จากการเยี่ยมบ้าน เป็นลักษณะสำคัญของการทำงานร่วมกันเป็นทีม คือมีความร่วมมือขององค์กร และวิชาชีพที่แตกต่างกันหรือระหว่างวิชาชีพ เพื่อให้ข้อมูลที่ได้จากการปฏิบัติงานสามารถนำมาเชื่อมโยงในการวิเคราะห์บนพื้นฐานของแต่ละวิชาชีพให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก

ผลการศึกษาด้านการประชุมร่วมกับทีมสหวิชาชีพ เพื่อกำหนดแนวทางให้การสงเคราะห์เด็กเฉพาะรายที่มีปัญหาความรุนแรงหรือมีปัญหาลับซับซ้อน กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติในระดับมาก และผลการศึกษาด้านการประชุมร่วมกับทีมสหวิชาชีพ เพื่อกำหนดแนวทางให้การคุ้มครองเด็กเฉพาะรายที่มีปัญหาความรุนแรงหรือมีปัญหาลับซับซ้อน

กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติใน ระดับมาก เช่นกัน ด้านการตัดสินใจร่วมกันกับทีมสหวิชาชีพในการประเมินความพร้อมของเด็ก ครอบครัว ชุมชน ก่อนนำเด็กคืนสู่สังคม กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติในระดับมาก จากผลการศึกษาพบว่าสอดคล้องกับภารกิจของบ้านพักเด็กและครอบครัวทำงานร่วมกับสหวิชาชีพในการบำบัดฟื้นฟูสุขภาพกายและสุขภาพจิต เตรียมความพร้อมก่อนคืนสู่ครอบครัว หรือสังคม หรือหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้องเนื่องจากทีมสหวิชาชีพมีการประชุมเพื่อกำหนดแนวทางการสงเคราะห์หรือคุ้มครองเด็กเฉพาะรายที่มีปัญหาความรุนแรงหรือมีปัญหาลับซับซ้อน ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ที่ให้ความสำคัญกับการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ กับเด็กเฉพาะราย ทั้งกรณีเด็กที่เพิ่งได้รับการสงเคราะห์ ตามมาตรา 32 หรือกรณีเด็กที่เพิ่งได้รับการคุ้มครองสวัสดิภาพ ตามมาตรา 40 ซึ่งทั้ง 2 กรณี เป็นเด็กที่ได้รับผลของการกระทำจากบุคคล ครอบครัว ชุมชนหรือสังคม ยังส่งผลกระทบต่อโดยตรงกับตัวเด็กทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สติปัญญา ทักษะทางสังคม พฤติกรรมของเด็ก และพัฒนาการของเด็กที่ไม่เหมาะสม โดยแนวทางการดำเนินงานการสงเคราะห์ หรือคุ้มครองเด็ก ที่ได้กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ที่ให้มีการประเมินสภาพปัญหาอย่างเร่งด่วนทั้งในด้านการตรวจสภาพร่างกาย และจิตใจแก่เด็ก ดังนั้นวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ แพทย์ พยาบาล จิตแพทย์ ตำรวจ นักกฎหมาย นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ ครู นักพัฒนาการเด็ก ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการทำงานแบบสหวิชาชีพ ที่มีขั้นตอนการปฏิบัติงาน ทำความตกลงร่วมกันในประเด็นต่างๆ คือ กำหนดเป้าหมายที่ชัดเจน รับทราบวัตถุประสงค์ของการประชุมว่าเป็นการทำงานแบบสหวิชาชีพร่วมกับส่วนต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง กำหนดบทบาทหน้าที่และขอบเขตของ แต่ละวิชาชีพ เพื่อทำงานไม่ก้าวก่ายกัน แต่ต้องอยู่บนพื้นฐานการทำงานเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับเด็ก ทุกคนในทีมจะต้องทราบถึงขั้นตอนต่อไปของกระบวนการและสิ่งที่ทีมต้องการทั้งในด้านข้อมูลและการแก้ไขปัญหา การประเมินสภาพปัญหาจะต้องมีข้อมูลและกำหนดกระบวนการช่วยเหลือทั้งระยะสั้นและระยะยาว ทุกคนในทีมจะต้องปฏิบัติตามหน้าที่ของตนไปในทิศทางเดียวกัน การประเมินสภาพปัจจัยที่เกี่ยวข้องทั้งบิดา มารดา ครอบครัว เด็ก และสิ่งแวดล้อม มีการติดตามตรวจสอบข้อเท็จจริงจากหลายหน่วยงานร่วมกันเพื่อให้มีความรอบด้าน ช่วยให้สามารถประเมินได้อย่างถูกต้อง หากทีมในสหวิชาชีพมีความเห็นขัดแย้งกัน ให้พิจารณาประเด็นนั้นว่าอยู่ในขอบเขตของวิชาชีพใดเป็นหลัก ผู้ปฏิบัติงานจะต้องวิเคราะห์ข้อมูลอย่างละเอียดและมองตามความเป็นจริง การนำความรู้สึกส่วนตัวเข้าไปร่วมกับปัญหา จะทำให้ข้อมูลเกิดอคติและประเด็นสำคัญเมื่อได้ข้อมูลจะต้องเอาข้อมูลที่ประชุมทุกครั้งมาหาข้อสรุปร่วมกัน ไม่ใช่การตัดสินใจเพียง

คนเดียว เพื่อกำหนดแนวทางให้การสงเคราะห์เด็กเฉพาะรายที่มีปัญหาความรุนแรงหรือมีปัญหา สลับซับซ้อน

ผลการศึกษาล้างสิ้นสุดการช่วยเหลือ มีการติดตามประเมินผล เพื่อเป็นการเรียนรู้ การทำงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับภารกิจ ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ต้องมีการติดตามภายหลังสิ้นสุดการให้ความช่วยเหลือเป็นระยะ ซึ่งในการติดตามผลการให้ความช่วยเหลือนั้น บ้านพักเด็กและครอบครัว มีเครือข่ายของ ส่วนราชการ ที่เกี่ยวข้อง สหวิชาชีพในแต่ละพื้นที่ได้ช่วยติดตามผลการสงเคราะห์หรือคุ้มครอง สวัสดิภาพ รวมถึงการติดตามจากสถานสงเคราะห์ สถานคุ้มครองสวัสดิภาพ สถานพัฒนาและ ฟื้นฟู ศูนย์ฝึกอาชีพ ที่นำส่งเด็กเข้ารับการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพตามความเหมาะสม

ผลการศึกษา เมื่อมีการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด มีการขอความร่วมมือจาก สหวิชาชีพ ได้แก่เจ้าหน้าที่ตำรวจ นิติกร พนักงานอัยการ และแพทย์ผู้ตรวจรักษาเด็ก และวิชาชีพ อื่นที่เกี่ยวข้อง กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติในระดับมาก ด้านการส่งต่อข้อมูลการสงเคราะห์หรือ คุ้มครองสวัสดิภาพเด็กให้กับทีมสหวิชาชีพที่ร่วมกันปฏิบัติงานเป็นประจำ กลุ่มตัวอย่างมีการ ปฏิบัติในระดับมาก พบว่าสอดคล้องกับปฏิบัติงานของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติ คุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 เมื่อพบเด็กตาม มาตรา 40 เด็กที่พึงได้รับการคุ้มครองสวัสดิภาพ ได้แก่ เด็กที่ถูกทารุณกรรม เด็กที่เสี่ยงต่อการกระทำผิด เด็กที่อยู่ในสภาพที่จำเป็นต้องได้รับการคุ้มครอง สวัสดิภาพตามที่กำหนดในกฎกระทรวง มาตรา 41 ผู้ใดพบเห็นประสพพฤติการณ์ที่น่าเชื่อว่ามี การกระทำทารุณกรรมต่อเด็กให้รีบแจ้งหรือรายงานต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ พนักงานฝ่ายปกครอง หรือ ตำรวจ หรือ ผู้มีหน้าที่คุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ได้รับแจ้งเหตุหรือเป็นผู้พบ เห็นหรือประสพพฤติการณ์ที่น่าเชื่อว่ามี การกระทำทารุณกรรมต่อเด็กในสถานที่ใด ให้มีอำนาจเข้า ตรวจค้นและมีอำนาจแยกเด็กจากครอบครัวของเด็กเพื่อคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก โดยเร็วที่สุด และ ใน มาตรา 22 ว่าการปฏิบัติต่อเด็กไม่ว่ากรณีใดๆ ให้คำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นสำคัญ และไม่ให้มีการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม และจากการดำเนินการดังกล่าวข้างต้น สอดคล้องกับ บทบาทหน้าที่ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ในการพัฒนาระบบการคุ้มครอง ฟื้นฟู เยียวยา กลุ่มเป้าหมายในรูปแบบทีมสหวิชาชีพ ทำงานกันในการบำบัดฟื้นฟูสุขภาพกายและสุขภาพจิต เตรียมความพร้อมก่อนคืนสู่ครอบครัว หรือสังคม หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ด้านการจัดทำรายงานเกี่ยวกับตัวเด็กเพื่อมอบให้แก่ทีมสหวิชาชีพ หรือหน่วยงาน ที่ เกี่ยวข้องเมื่อมีการส่งต่อ กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติ คุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 มาตรา 30 (7) ต้องมีการรายงานเกี่ยวกับตัวเด็กเพื่อมอบให้แก่สถานแรกรับ

ในกรณีที่มีการส่งต่อเด็กไปยังสถานแรกรับหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเมื่อมีการร้องขอ และสอดคล้องกับกระบวนการทำงานของบ้านพักเด็กและครอบครัว ในการค้นหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสภาวะบุคคลแวดล้อมสำคัญของเด็ก รวมทั้งมูลเหตุที่ทำให้เด็กอยู่ในสภาวะที่จำเป็นต้องได้รับการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพและรายงานไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ซึ่งการจัดทำรายงานเกี่ยวกับตัวเด็กมอบให้กับทีมสหวิชาชีพ หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเมื่อมีการส่งต่อ เป็นการปฏิบัติงานเป็นทีมในสหวิชาชีพ ได้แก่ การแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร การร่วมแรงร่วมใจ ซึ่งการให้ความร่วมมือสามารถกระทำได้หลายลักษณะ การจัดทำรายงานเกี่ยวกับตัวเด็กจึงถือเป็นการที่พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ให้ความร่วมมือกับทีมสหวิชาชีพ หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

6.3 การศึกษาปัญหาอุปสรรคของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ในการปฏิบัติงานกับทีมสหวิชาชีพ

ผลการศึกษาปัญหาอุปสรรคของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ในการปฏิบัติงานกับทีมสหวิชาชีพ ด้านนโยบายหน่วยงาน พบว่ากลุ่มกลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงาน ในการปฏิบัติงานกับทีมสหวิชาชีพในระดับปานกลาง โดยมีปัญหาอุปสรรคด้านนโยบายหน่วยงานในระดับน้อย ปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงาน ด้านทักษะการทำงานที่แตกต่างกันในการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กในระดับมาก ปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานด้านประสบการณ์ในการทำงานที่ต่างกันในการคุ้มครองเด็กในระดับปานกลาง ปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานด้านบทบาทหน้าที่พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ถูกกำหนดให้ปฏิบัติ อยู่ในระดับน้อยที่สุด ซึ่งผลการศึกษาในแต่ละประเด็นที่เกี่ยวกับปัญหาอุปสรรคในด้านบริหาร และการปฏิบัติงาน ปรากฏดังนี้

ผลการศึกษานโยบายของหน่วยงานด้านหน่วยงานไม่ให้ความสำคัญกับการทำงานแบบสหวิชาชีพ กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย และ ด้านการขาดความชัดเจนทางนโยบายระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย ด้านผู้บริหารของหน่วยงานไม่เห็นความสำคัญของการทำงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อยที่สุด ด้านกฎระเบียบของหน่วยงานไม่เอื้อต่อการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคในระดับที่น้อย เนื่องจากนโยบายของบ้านพักเด็กและครอบครัว เน้นการทำงานร่วมกับสหวิชาชีพในการบำบัดฟื้นฟูสุขภาพกายและสุขภาพจิต เตรียมความพร้อมก่อนคืนสู่ครอบครัว หรือสังคม หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และพัฒนากระบวนการ

คุ้มครอง ฟันฟู เยียวยากกลุ่มเป้าหมาย เพื่อส่งต่อหรือคืนสู่สังคมในรูปแบบที่มสวิชาชีพ ซึ่งสอดคล้องกับการเป็นสถานแรกรับ ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 และการปฏิบัติงาน ตามมาตรา 22 ว่าการปฏิบัติต่อเด็กไม่ว่ากรณีใดๆ ให้คำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นสำคัญและไม่ให้มีการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม

ผลการศึกษาด้านหน่วยงานแต่ละวิชาชีพขาดการจัดทำแผนร่วมกันในการประชุมที่มสวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติในระดับปานกลาง เนื่องจากจังหวัดมีการประชุมที่มสวิชาชีพอยู่เป็นประจำ เช่น ที่มสวิชาชีพของโรงพยาบาลที่บ้านพักเด็กและครอบครัว ทำงานประสานกันอยู่ประจำ เนื่องจากต้องมีผู้รับบริการที่เป็นเด็กเข้ารับการตรวจรักษา และแพทย์ได้มีการนัดหมายให้มาประเมินทางด้านต่างๆ อย่างต่อเนื่อง แต่เมื่อเสร็จสิ้นกระบวนการแล้วไม่มีผู้รับบริการที่เป็นเด็กเข้ามาติดต่อ บางช่วงเวลาจึงขาดการติดต่อประสานงาน ไม่มีหน่วยงานกลางในการประสานงานที่เป็นรูปธรรมทั้งการจัดการประชุม ทำให้การจัดทำแผนร่วมกันในการประชุมที่มสวิชาชีพ จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อมีผู้รับบริการที่เป็นเด็กที่ผ่านเข้ามาสู่กระบวนการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพ และสอดคล้องกับข้อเสนอแนะของกลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพมหานคร มีหลายหน่วยงานที่น่าสง หลายโรงพยาบาลที่ดำเนินการประสาน ทำให้ต้องมีการเปลี่ยนที่มสวิชาชีพในการทำงานตลอดเวลา ซึ่งแต่ละทีมมีการทำงานที่แตกต่างกัน

ผลการศึกษาด้านการมอบหมายงานที่ไม่เหมาะสมกับความสามารถของผู้ปฏิบัติงาน กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติในระดับน้อย ด้านการปรับเปลี่ยนผู้รับผิดชอบงานบ่อยทำให้ขาดความต่อเนื่องในการปฏิบัติงาน กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติในระดับน้อย ปัญหาอุปสรรคในด้านนี้อยู่ในระดับน้อยเนื่องจาก หัวหน้าหน่วยงานเคยมีประสบการณ์ในการทำงานด้านการสงเคราะห์ หรือด้านคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กมาก่อน และบางท่านเคยได้รับการอบรมหลักสูตรเกี่ยวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 รวมถึงผู้ปฏิบัติงานที่เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ได้ผ่านการเข้ารับการอบรมเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ตามที่กฎหมายกำหนด มีประสบการณ์ทำงานด้านเด็ก มีด้านประสบการณ์ในการทำงานสวิชาชีพ และได้เข้ารับการอบรมสัมมนาความรู้ด้านการปฏิบัติงานร่วมกับที่มสวิชาชีพ อีกประเด็นที่น่าสนใจคือ วิธีการบริหารงานภายในบ้านพักเด็กและครอบครัว เปิดโอกาสให้ผู้ปฏิบัติเสนอแนวทางการทำงานร่วมกัน ทำให้ปัญหาด้านการมอบหมายที่ไม่เหมาะสมกับความสามารถของผู้ปฏิบัติงาน อยู่ในระดับน้อยเพราะผู้บริหารกับผู้ปฏิบัติมีโอกาสได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ทำให้เกิดมุมมองในการปฏิบัติงานร่วมกัน

ผลการศึกษาศึกษาปัญหาอุปสรรคในการปฏิบัติงานด้านขาดขวัญ กำลังใจในการปฏิบัติงาน กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติในระดับปานกลาง และด้านการขาดความปลอดภัยในการปฏิบัติงาน กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติในระดับปานกลาง รองลงมาคือมีระดับในการปฏิบัติมากที่สุด พบว่าสอดคล้องกับปัญหาอุปสรรคในการทำงานแบบสหวิชาชีพ (อภิญญา เวชยชัย และคณะ, 2550) ผู้ที่ทำงานเฉพาะในด้านใดก็จะมีแนวโน้มเอียงอย่างมากที่จะมองปัญหาเพียงมุมมองวิชาชีพของตนขาดความรู้เกี่ยวกับงาน บทบาทหน้าที่ของวิชาชีพ และองค์กรอื่นๆ อาจเกิดการโต้แย้งและโต้เถียงในประเด็นเรื่องเป้าหมาย บทบาท หรือความขัดแย้งระหว่างตัวบุคคล/วิชาชีพ เช่น วิธีการทำงาน ทักษะคนดี อุดมการณ์ ค่านิยม สถานภาพ เป็นต้น หรือความขัดแย้งในตัวเองทำให้รู้สึกไม่เชื่อมั่นในวิชาชีพอื่น หรือแม้กระทั่งข้อมูลที่ได้รับ ซึ่งในแต่ละวิชาชีพอาจจะเห็นหรือรับข้อมูลไม่ตรงกัน ขาดการแบ่งงาน หน้าที่ความรับผิดชอบที่ชัดเจน และขาดความรู้ทักษะในการทำงานเป็นทีม เวลาในการประชุมวิชาชีพพร้อมกันค่อนข้างยากเพราะต่างมีภาระงานอื่นๆ และนักวิชาชีพไม่ปฏิบัติตามแนวคิดที่ประชุม เนื่องจากไม่มีความรู้ความเข้าใจในสาเหตุ และปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็ก ยึดมั่นกับความคิดเห็นของตน ขาดระบบการตรวจสอบในแต่ละวิชาชีพว่า ผู้ปฏิบัติได้ดำเนินการแบบใดอย่างไร ซึ่งผู้ปฏิบัติไม่ได้นำเสนอในที่สหวิชาชีพ ดังนั้นทำให้การปฏิบัติงานต้องพบกับแรงกดดันในการทำงาน และอาจเกิดความไม่รู้สึกปลอดภัยจากการที่มีผู้ปกครองหรือผู้กระทำ โทศัพท์มาติดตามสอบถามเกี่ยวกับประเด็นปัญหา หรือมีการฟ้องร้องดำเนินคดีกับพนักงานเจ้าหน้าที่ รวมถึงอันตรายจากการปฏิบัติงาน ที่ต้องเผชิญกับผู้กระทำ หรือผู้ต้องหา ที่ละเมิดสิทธิเด็ก และสอดคล้องกับข้อเสนอแนะของกลุ่มตัวอย่าง ควรมีสวัสดิการให้การคุ้มครองพนักงานเจ้าหน้าที่ และขวัญกำลังใจ ในการปฏิบัติงาน

ผลการศึกษาด้านทักษะในการทำงานที่แตกต่างกัน ในการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก ด้านการปฏิบัติงานในที่สหวิชาชีพ แต่ละวิชาชีพมองสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในมุมมองวิชาชีพของตนเองเป็นหลัก กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติในระดับปานกลาง สอดคล้องกับปัญหาอุปสรรคในการทำงานแบบสหวิชาชีพ (อภิญญา เวชยชัย และคณะ, 2550) ผู้ที่ทำงานเฉพาะในด้านใดก็จะมีแนวโน้มเอียงอย่างมากที่จะมองปัญหาเพียงมุมมองวิชาชีพของตนขาดความรู้เกี่ยวกับงาน บทบาทหน้าที่ของวิชาชีพ และองค์กรอื่นๆ อาจเกิดการโต้แย้งและโต้เถียงในประเด็นเรื่องเป้าหมาย บทบาท หรือความขัดแย้งระหว่างตัวบุคคล/วิชาชีพ เช่น วิธีการทำงาน ทักษะคนดี อุดมการณ์ ค่านิยม สถานภาพ เป็นต้น และสอดคล้องกับข้อเสนอแนะจากการทำงานที่วิชาชีพในที่สหวิชาชีพนำความคิดเห็นส่วนตัวเป็นหลัก จึงทำให้เกิดความขัดแย้ง ส่งผลให้การช่วยเหลือเด็ก ไม่ได้ไปในทิศทางเดียวกันและไม่มีประสิทธิภาพ

ผลการศึกษาด้านความใกล้ชิดกับสภาพปัญหาหรือตัวเด็กในช่วงเวลาที่ต่างกันทำให้มองปัญหาแตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติในระดับมาก พบว่าสอดคล้องกับบทบาทของลักษณะการทำงานของแต่ละวิชาชีพแตกต่างกัน แพทย์หรือจิตแพทย์จะพบกับเด็กในกรณีของเด็ก มีอาการเจ็บป่วยพิจารณาในด้านความเป็นเหตุ เป็นผลของบาดแผลกับข้อเท็จจริงจากที่เด็กหรือผู้ปกครองอ้างถึง นักสังคมสงเคราะห์หรือนักจิตวิทยาหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 จะใกล้ชิดกับเด็กและครอบครัวเนื่องจากต้องมีการเก็บรวบรวมข้อเท็จจริง มีการสัมภาษณ์ มีการสังเกต ครูจะเห็นพฤติกรรม อุปนิสัย ในภาพรวมของเด็ก และทราบพื้นฐานของครอบครัวเด็กเบื้องต้น ตำรวจ/นักกฎหมาย ดูในเรื่องของผู้กระทำผิดและความเชื่อมโยงของผู้ถูกกระทำ กับพฤติกรรมต่างๆ ที่สอดคล้องกัน จากลักษณะการทำงานและบทบาทของแต่ละวิชาชีพที่ต่างกันและมีระยะเวลาในการใกล้ชิดที่ต่างกัน ทำให้แต่ละวิชาชีพมีมุมมองในปัญหาที่ต่างกัน

ผลการศึกษาด้านวิชาชีพต่างๆ ที่เกี่ยวข้องมีภาระงานประจำอยู่แล้ว ทำให้มีข้อจำกัดหลายอย่างในการทำงานที่มสวิชาชีพ กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับปัญหาอุปสรรคในการจัดการปัญหาของมสวิชาชีพ โดยวีระวัฒน์ ชื่นวาริน (2551) กล่าวถึงผู้ปฏิบัติงานส่วนใหญ่เป็นข้าราชการมีงานประจำ ทำให้มีข้อจำกัดหลายอย่างในการปฏิบัติงาน เพราะทุกคนมีภาระงานอื่นๆ อยู่มากแล้ว ทำให้ต้องใช้เวลานานในการนัดหมายการประชุมให้พร้อมกัน นอกจากนั้นวิชาชีพในแต่ละวิชาชีพควรมีการบูรณาการบทบาทการทำงานของแต่ละวิชาชีพ เพื่อเอื้อต่อการทำงานในรูปแบบสหวิชาชีพ ไม่ใช่แต่ละวิชาชีพปฏิบัติงานหน้าที่เฉพาะของตนเพียงอย่างเดียว ซึ่งในแต่ละวิชาชีพต้องมีความตระหนักและให้ความสำคัญกับการสงเคราะห์และคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก ตามมาตรา 22 การปฏิบัติต่อเด็กไม่ว่ากรณีใดๆ ให้คำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นสำคัญและไม่ให้มีการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม และจากการที่วิชาชีพที่เกี่ยวข้องมีบทบาทในงานประจำอยู่แล้ว ทำให้ต้องมีการเพิ่มศักยภาพ องค์ความรู้ เป็นการเติมเชื้อเพลิงให้กับผู้ปฏิบัติงานให้รู้เท่าทันในสภาพปัญหา หรือมีเครือข่ายในการทำงานเพิ่มขึ้น โดยพุทธทรัพย์ มณีศรี (สืบค้นเมื่อวันที่ 8 พฤศจิกายน 2551) ได้กล่าวถึงการถึง การพัฒนาบุคลากร เป็นกระบวนการในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลอย่างมีระบบ เพื่อให้บุคคลมีความรู้ ทักษะ และทัศนคติที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติงานอย่างใดอย่างหนึ่งและมุ่งหมายที่ให้ผู้ผ่านการฝึกอบรมได้นึกถึงสิ่งที่ได้รับจากการฝึกอบรมไปใช้ในการปฏิบัติงานการฝึกอบรมนั้น อาจดำเนินการได้พร้อมกันสำหรับบุคคลจำนวนมาก เพื่อให้ได้ความรู้ความสามารถเป็นแบบเดียวกัน และสามารถปฏิบัติงานได้ดี ทำให้ที่มสวิชาชีพ หรือผู้ปฏิบัติงานเกิดเครือข่ายในการทำงานหลังจากการ

ผ่านการพัฒนาบุคลากร รวมถึงมีเครื่องมือ หรือวิธีการในการจัดการกับปัญหาที่แต่ละวิชาชีพ ต้องเผชิญ

6.4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปร

ในกรณีของการวิเคราะห์เปรียบเทียบ คือการปฏิบัติงานตามบทบาทของพนักงาน เจ้าหน้าที่ และปัญหาอุปสรรคของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ในการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพไม่มีความแตกต่างกันตาม ปัจจัยต่างๆ คือ การปฏิบัติงานตามบทบาทของพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่มีความแตกต่างกัน ตามเพศ ระดับการศึกษา อายุ ตำแหน่ง และประสบการณ์ในการทำงานด้านเด็กของพนักงานเจ้าหน้าที่ ส่วนปัญหาอุปสรรคของพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่มีความแตกต่างกัน ตามเพศ ระดับการศึกษา อายุ ตำแหน่ง และประสบการณ์ในการทำงานด้านเด็กของพนักงานเจ้าหน้าที่

จากการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่ ศึกษากับการปฏิบัติงานตามบทบาทของพนักงานเจ้าหน้าที่และปัญหาอุปสรรคของพนักงาน เจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ในการ ปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ พบว่า

ด้านการปฏิบัติงานตามบทบาทของพนักงานเจ้าหน้าที่พบว่า เพศ, ระดับการศึกษา, อายุ, ตำแหน่ง, ประสบการณ์ในการทำงานด้านเด็ก ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ด้านปัญหาอุปสรรคของพนักงานเจ้าหน้าที่พบว่า เพศ, ระดับการศึกษา, อายุ, ตำแหน่ง, ประสบการณ์ในการทำงานด้านเด็ก ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ซึ่งทั้ง 2 ด้านนี้ ไม่แตกต่างกัน อาจเนื่องจากการปฏิบัติงานและปัญหาอุปสรรค มี ลักษณะคล้ายกัน

6.5 ทักษะของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการคุ้มครองเด็กต่อแนวทางพัฒนาบทบาทของ พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546

ทักษะของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการคุ้มครองเด็กต่อแนวทางพัฒนาบทบาท หมายถึง ความคิดเห็นของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการคุ้มครองเด็ก ต่อข้อจำกัด ปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้น ในการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ

จากการผลศึกษาทัศนคติของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการคุ้มครองเด็กต่อแนวทางพัฒนาบทบาทของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ผู้ศึกษาได้สรุปทัศนคติของพนักงานเจ้าหน้าที่ฯ ได้ดังนี้

1. พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก ต้องมีความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาสาระของพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 และควรเข้าใจในบทบาทหน้าที่ของตน ตลอดจนต้องมีการสร้างเครือข่าย และทำความเข้าใจกับทีมงานสหวิชาชีพ ร้อยละ 26.28 (N 46) ซึ่งทัศนคติดังกล่าวแสดงว่า การปฏิบัติงานตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก จำเป็นที่พนักงานเจ้าหน้าที่จะต้องมีความเข้าใจในกฎหมายอย่างถูกต้องและเป็นไปตามเจตจำนงของกฎหมาย เพื่อที่จะได้นำกฎหมายมาเป็นเครื่องมือในการปฏิบัติงานให้การสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม อันเป็นสิ่งที่กฎหมายกำหนดไว้เป็นบทบาทของพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งตามลักษณะของบทบาทดังกล่าว จำแนก อภิวัฒน์สิทธิ (สืบค้นเมื่อวันที่ 12 พฤศจิกายน 2551) ได้กล่าวว่า เป็นบทบาทในอุดมคติ (Ideal Role) คือบทบาทที่กำหนดไว้เป็นกฎหมาย หรือตามความคาดหวังของบุคคลทั่วไปในสังคมเป็นแบบฉบับที่สมบูรณ์ซึ่งผู้มีสถานภาพหนึ่งๆ ควรกระทำแต่ อาจไม่มีใครทำตามนั้นก็ได้ ดังนั้นการมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมาย ก็จะส่งผลให้พนักงานเจ้าหน้าที่ สามารถพิจารณาแนวทางในการดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ว่าการปฏิบัติต่อเด็กไม่ว่ากรณีใดๆ ให้คำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นสำคัญและไม่ให้มีการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม และมีความเข้าใจในบทบาทหน้าที่เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ มีอำนาจหน้าที่ ตามมาตรา 30 กล่าวคือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจและบทบาทหน้าที่เข้าไปในเคหสถาน สถานที่ใดๆ หรือยานพาหนะเพื่อตรวจค้น ในกรณีมีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำทารุณกรรมเด็ก แต่ในกรณีมีเหตุอันควร เชื่อว่าหากไม่ดำเนินการในทันทีเด็กอาจได้รับอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจ หรือถูกนำไปสถานที่อื่นซึ่งยากแก่การติดตามช่วยเหลือ ก็ให้มีอำนาจเข้าไปในเวลาภายหลังพระอาทิตย์ตกได้และชักถามเด็กเมื่อมีเหตุอันควรสงสัยว่าเด็กจำเป็นต้องได้รับการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพ ในกรณีจำเป็นเพื่อประโยชน์แก่การสงเคราะห์และคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กอาจนำตัวเด็กไปยังที่ทำการของพนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อทราบข้อมูลเกี่ยวกับเด็กและครอบครัว รวมทั้งบุคคลที่เด็กอาศัยอยู่ระหว่างที่เด็กอยู่ในความดูแลจะต้องให้การอุปการะเลี้ยงดู และหากเจ็บป่วยจะต้องให้การรักษาพยาบาล และพนักงานเจ้าหน้าที่ฯ สามารถทำหนังสือเรียกผู้ปกครอง หรือบุคคลอื่นใดมาให้ ถ้อยคำหรือข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่ ความประพฤติ สุขภาพ และความสัมพันธ์ใน

ครอบครัวของเด็ก และออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ปกครองของเด็ก นายจ้างหรือผู้ประกอบการ
 เจ้าของหรือ ผู้ครอบครองสถานที่ที่เด็กทำงานหรือเคยทำงาน อาศัยหรือเคยอาศัยอยู่ เจ้าของหรือ
 ผู้ครอบครองหรือผู้ดูแลสถานศึกษาที่เด็กกำลังศึกษาหรือเคยศึกษาหรือผู้ปกครองสวัสดิภาพ
 ส่งเอกสารหรือหลักฐานเกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่ การศึกษา การทำงาน หรือความประพฤติของ
 เด็กมาให้ และเข้าไปในสถานที่อยู่อาศัยของผู้ปกครอง สถานที่ประกอบการของนายจ้างของเด็ก
 สถานศึกษาของเด็ก หรือสถานที่ที่เด็กมีความเกี่ยวข้องด้วย ในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นถึง
 พระอาทิตย์ตกเพื่อสอบถามบุคคลที่อยู่ในที่นั้น ๆ และรวบรวมข้อมูลหรือหลักฐานเกี่ยวกับสภาพ
 ความเป็นอยู่ ความสัมพันธ์ในครอบครัว การเลี้ยงดู อุปนิสัย และความประพฤติของเด็ก และหาก
 พนักงานเจ้าหน้าที่ฯ พิจารณาพบตัวเด็กให้แก่ผู้ปกครองพร้อมกับแนะนำหรือตักเตือนผู้ปกครอง
 ให้ดูแล และอุปการะเลี้ยงดูเด็กในทางที่ถูกต้อง เพื่อให้เด็กได้รับการพัฒนาในทางที่เหมาะสม

หากมีการพิจารณาส่งต่อหน่วยงานตามความเหมาะสมให้ทำรายงานเกี่ยวกับตัว
 เด็กเพื่อมอบให้แก่สถานแรกรับหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และประการสำคัญระหว่างที่เด็กอยู่ใน
 ความดูแลของพนักงานเจ้าหน้าที่ฯ จะต้องได้รับการอุปการะเลี้ยงดูและได้รับการศึกษาอย่าง
 เหมาะสม และก่อนที่จะจัดให้เด็กเข้าอยู่ในสถานรับเลี้ยงเด็ก สถานแรกรับ สถานสงเคราะห์
 สถานคุ้มครองสวัสดิภาพ และสถานพัฒนาและฟื้นฟู จะต้องปรึกษากับผู้เชี่ยวชาญในสาขา
 วิชาชีพสังคมสงเคราะห์และการแพทย์ก่อนเท่าที่สามารถกระทำได้ ซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องมี
 การสร้างเครือข่าย และทำความเข้าใจกับทีมงานสหวิชาชีพ ถึงกระบวนการปฏิบัติงานและบทบาท
 ของพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ชัดเจน สอดคล้องกับลักษณะของบทบาท ที่นักสังคมวิทยาและ
 นักจิตวิทยา บรูม, และ เซลซนิค (Broom, and Chelsnik, สืบค้นเมื่อวันที่ 10 พฤศจิกายน 2551)
 ได้อธิบายไว้ คือ บทบาทที่กำหนดไว้ บทบาทที่ควรกระทำ และบทบาทที่กระทำจริง ซึ่งสามารถ
 เชื่อมโยงกับลักษณะของบทบาทของพนักงานเจ้าหน้าที่ฯ กล่าวคือ บทบาทแรกของพนักงาน
 เจ้าหน้าที่ที่ถูกกำหนดโดยกรอบของกฎหมาย ข้อปฏิบัติของสังคม องค์กร ให้เป็นวิธีการปฏิบัติงาน
 ตามตำแหน่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการสงเคราะห์และคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก ส่วนบทบาทที่
 สองเป็นบทบาทพนักงานเจ้าหน้าที่ที่สามารถปฏิบัติงานในการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพ
 เด็ก ได้ตามความจริงของสถานการณ์ การแสดงออกเป็นการใช้ความรู้ ความสามารถ ทักษะ
 ความชำนาญ และประสบการณ์ ในแต่ละบุคคล ส่วนบทบาทที่สามเป็นบทบาทที่ผู้เกี่ยวข้องใน
 การปฏิบัติงานคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก ทีมสหวิชาชีพ องค์กรหรือมูลนิธิ คาดหวัง ซึ่งในความเป็น
 จริงพนักงานเจ้าหน้าที่อาจจะปฏิบัติหน้าที่ได้สมบูรณ์หรือไม่ได้ตามที่ถูกกำหนดหรือคาดหวังไว้ก็
 ได้แล้วแต่ความคิดเห็นของแต่ละบุคคล

2. ต้นสังกัดควรมีงบประมาณให้หน่วยงานบ้านพักเด็กและครอบครัวแต่ละจังหวัดจัดการประชุมหรือฝึกอบรมให้แก่ทีมสหวิชาชีพภายในจังหวัดของตน หรือจัดการฝึกอบรมให้แก่สหวิชาชีพในแต่ละภาคโดยให้แต่ละจังหวัดเป็นผู้เลือกเชิญหน่วยงานวิชาชีพอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องภายในจังหวัดของตนเข้าร่วมการอบรม เพื่อเป็นการสร้างความรู้ความเข้าใจในบทบาทความสำคัญของการทำงานของสหวิชาชีพอย่างชัดเจนและเป็นการสร้างสัมพันธภาพและก่อให้เกิดเครือข่ายสหวิชาชีพผู้ปฏิบัติงานภายในจังหวัดได้ง่ายขึ้น ร้อยละ 20.51 (N = 46) ซึ่งสอดคล้องผลการศึกษาของปราณี ไตสุวรรณ (2548) ได้ศึกษาเรื่อง แนวทางการพัฒนาการดำเนินงานของสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดต่อการปฏิบัติงานคุ้มครองสิทธิผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ จากผลการศึกษาพบว่าปัญหาอุปสรรคของสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัด มีปัญหาอยู่ 5 ด้าน คือ ด้านการประสานงาน ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านแผนงาน และด้านการบริหารงาน พบว่า ปัญหาด้านงบประมาณมีผลกระทบต่อแนวทางการพัฒนาการดำเนินงานขององค์กร ดังนั้นบ้านพักเด็กและครอบครัว ควรมีการจัดสรรงบประมาณในการฝึกอบรมให้แก่ทีมสหวิชาชีพภายในจังหวัดของตน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการพัฒนาบุคลากร เป็นกระบวนการในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลอย่างมีระบบ เพื่อให้บุคคลมีความรู้ ทักษะ และทัศนคติที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติงานอย่างใดอย่างหนึ่ง และมุ่งหมายที่จะให้ผู้ผ่านการฝึกอบรมได้นึกถึงสิ่งที่ได้รับจากการฝึกอบรมไปใช้ในการปฏิบัติงาน การฝึกอบรมนั้น อาจดำเนินการได้พร้อมกันสำหรับบุคคลจำนวนมาก ในที่นี้อาจมีการพัฒนาบุคลากรที่ปฏิบัติงานร่วมกันในทีมสหวิชาชีพ เพื่อให้สมาชิกในทีมสหวิชาชีพได้มีความรู้ และทัศนคติในการปฏิบัติงานให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ทำให้ทีมสหวิชาชีพ หรือผู้ปฏิบัติงานเกิดเครือข่ายในการทำงาน ภายหลังจากการผ่านการพัฒนาบุคลากร

3. ควรมีการประชุมทีมสหวิชาชีพระดับจังหวัดอยู่เป็นระยะ เพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจ และตระหนักถึงความสำคัญเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของแต่ละภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก และกำหนดแนวทางปฏิบัติ ร้อยละ 19.23 (N = 46) ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของอรรชชา วิเศษโกสิน (2551) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ศึกษาทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่พบว่ามี 2 ลักษณะ คือ การประสานงานกับสหวิชาชีพและการปฏิบัติงานร่วมกันเป็นทีมสหวิชาชีพ ย่อมส่งผลกระทบต่อการทำงานสหวิชาชีพ ดังนั้นการที่มีการประชุมทีมสหวิชาชีพในระดับต่างๆ อย่างสม่ำเสมอเป็นการสร้างสัมพันธภาพ และสร้างความรู้ ความเข้าใจ ในด้านการปฏิบัติงานของทีมสหวิชาชีพพร้อมกัน เพื่อให้

เกิดประสิทธิภาพในการทำงาน ซึ่งธนรัตน์ ทั้งทอง (2545, อ้างถึงใน ศิริลักษณ์ โคตรรักษา, 2547, น. 41) กล่าวว่า การปฏิบัติงานเป็นทีมในสหวิชาชีพ คือ การทำงานร่วมกันกับวิชาชีพอื่นๆ เพื่อให้ได้ผลสำเร็จและบรรลุวัตถุประสงค์ในงานนั้นๆ ลักษณะสำคัญของการทำงานเป็นทีม โดยสมาชิกของทีมจะต้องมีลักษณะการทำงานร่วมกัน คือ มีความร่วมมือ (Cooperation) การประสานงาน (Coordination) ซึ่งความร่วมมือถือได้ว่าเป็นกระบวนการแรกของการทำงานร่วมกัน เป็นทีมที่จะทำให้เกิดองค์ประกอบอื่น ๆ ของการเป็นทีมตามมา ได้แก่ การประสานงาน การแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร การร่วมแรงร่วมใจ ดังนั้น การปฏิบัติงานสหวิชาชีพจะประสบผลสำเร็จทุกภาคส่วนจะต้องประสานงานทำความเข้าใจซึ่งกันและกันอย่างดี เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของงาน

4. พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ของบ้านพักเด็กและครอบครัว ควรจะมีความรู้ และมุมมองที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ปัจจุบันเพื่อดำเนินงานการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก และภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง และยอมรับฟังข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการปฏิบัติงานตามบทบาทภารกิจของพนักงานเจ้าหน้าที่ในสถานการณ์ต่างๆ ร้อยละ 17.94 (N = 46) เนื่องจากสถานการณ์สภาพปัญหาสังคมในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงทวีความรุนแรง และมีความซับซ้อนในปัญหามากยิ่งขึ้น จากสภาพการแข่งขันทางสังคม ค่านิยมที่ยึดติดกับวัตถุ ความเสื่อมทางคุณธรรมและจริยธรรมของบุคคล และวิชาชีพต่างๆ ปัญหาเศรษฐกิจ ด้วยปัจจัยอันหลากหลาย พนักงานเจ้าหน้าที่จึงต้องมีการติดตามข่าวสารความเปลี่ยนแปลงของสังคมอย่างสม่ำเสมอ และการดำเนินงานของหน่วยงาน องค์กร ต่างๆ ที่เป็นเครือข่ายในทีมสหวิชาชีพ เพื่อให้ทันต่อสถานการณ์ความเปลี่ยนแปลงของปัญหาสังคม ส่วนกรณีการยอมรับฟังข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการปฏิบัติงาน ซึ่งสอดคล้องกับศรีเวียง ไพโรจน์กุล และคณะ (อริชชา วิเศษโกสิน, 2551, น. 30) ได้กล่าวถึงการปฏิบัติงานแบบทีมสหวิชาชีพเป็นวิธีการในการร่วมมือของวิชาชีพต่างๆ ในการให้การสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก ซึ่งมีขั้นตอนการทำงานแบบสหวิชาชีพ คือ การทำความตกลงร่วมกันในประเด็นต่างๆ กำหนดบทบาทหน้าที่และขอบเขตของแต่ละวิชาชีพ เพื่อทำงานไม่ก้าวก่ายกัน แต่ต้องอยู่บนพื้นฐานการทำงานเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับเด็กทุกคนในทีมจะต้องทราบถึงขั้นตอนต่อไปของกระบวนการและสิ่งที่ทีมต้องการทั้งในด้านข้อมูลและการแก้ไขปัญหา การประเมินสภาพปัญหาจะต้องมีข้อสรุปและกำหนดกระบวนการช่วยเหลือทั้งระยะสั้นและระยะยาว ทุกคนในทีมจะต้องปฏิบัติตามหน้าที่ของตนไปในทิศทางเดียวกัน การประเมินสภาพปัจจัยที่เกี่ยวข้องทั้งบิดา มารดา ครอบครัว เด็ก และสิ่งแวดล้อม มีการติดตามตรวจสอบข้อเท็จจริงจากหลายหน่วยงานร่วมกันเพื่อให้มีความ รอบด้านช่วยให้สามารถ

ประเมินได้อย่างถูกต้อง และในประเด็นที่สอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาบทบาทพนักงานเจ้าหน้าที่ฯ คือ หากทีมในวิชาชีพมีความเห็นขัดแย้งกันให้พิจารณาประเด็นนั้นว่าอยู่ในขอบเขตของวิชาชีพใดเป็นหลัก เมื่อได้ข้อมูลจะต้องเอาข้อมูลที่ประชุมทุกครั้งมาหาข้อสรุปร่วมกัน ไม่ใช่การตัดสินใจเพียงคนเดียวดังนั้นการยอมรับฟังข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการปฏิบัติงาน จึงเป็นส่วนสำคัญในการดำเนินงานการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานจะต้องวิเคราะห์ข้อมูลอย่างละเอียดและมองตามความเป็นจริง อย่าเอาความรู้สึกเข้าไปร่วมกับปัญหาจะทำให้ข้อมูลเกิดอคติ

5. หน่วยงานควรมีการจัดสวัสดิการให้การคุ้มครองพนักงานเจ้าหน้าที่ และขวัญกำลังใจ ความปลอดภัยในการปฏิบัติงาน ร้อยละ 16.02 (N = 46) จากผลการศึกษารจัดสวัสดิการให้การคุ้มครองพนักงานเจ้าหน้าที่ และขวัญกำลังใจ ความปลอดภัยในการปฏิบัติงาน เป็นปัญหาอุปสรรคในการปฏิบัติงานด้านขาดขวัญ กำลังใจในการปฏิบัติงาน เนื่องจากพนักงานเจ้าหน้าที่อาจขาดความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 วิชาชีพ องค์กรอื่น ๆ หรือข้อมูลที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับซึ่งในแต่ละวิชาชีพอาจจะเห็นหรือรับข้อมูลไม่ตรงกัน และขาดความรู้ทักษะในการทำงานเป็นทีม นักวิชาชีพไม่ปฏิบัติตามแนวมติในที่ประชุมเนื่องจากไม่มีความรู้ความเข้าใจในสาเหตุและปัญหาที่เกิดขึ้น ยึดมั่นกับความคิดเห็นของตน ดังนั้นทำให้การปฏิบัติงานต้องพบกับแรงกดดันในการทำงาน ทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างตัวบุคคล/วิชาชีพ หรือความขัดแย้งในตัวเอง ทำให้รู้สึกไม่เชื่อมั่นในวิชาชีพ รู้สึกไม่ปลอดภัยในการปฏิบัติงาน และอาจเกิดความรู้สึกปลอดภัยจากการที่มีผู้ปกครองหรือผู้กระทำ โจรศัพทมาข่มขู่ หรือผู้ปกครองเด็ก ญาติ มีการฟ้องร้องดำเนินคดีกับพนักงานเจ้าหน้าที่ รวมถึงความเสี่ยงจากการปฏิบัติงานที่ต้องเผชิญกับผู้กระทำ หรือผู้ต้องหาที่ละเมิดสิทธิเด็ก ซึ่งสมพงษ์ เกษมสิน (2526, น. 183-184) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของการพัฒนาบุคลากรประการหนึ่ง คือ การวิเคราะห์ความต้องการในการพัฒนาบุคคล (Analysis of Training Needs) โดยทั่วไปในการปฏิบัติงานนั้นจำเป็นต้องมีการปรับปรุง เพราะหน่วยงานบางหน่วยอาจมีผลผลิตตกต่ำ งานล่าช้า ขวัญของคนไม่ดีพอ ฯลฯ สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องบ่งชี้ถึงความจำเป็นที่ต้องปรับปรุงงาน เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานได้เต็มกำลัง